

EMEK YAYINLARI

DEMBİR DERGİSİ

Derleyen
Özkan Günal _ Emine Aytül Erol

Editor
Emine Aytül Erol

Tasarım
Özkan Günal

SAYI-23
Kasım 2016

Hidayet

EMEK YAYINEVİ
İhsaniye Mah. 2. Er Sok. Agora Kapalı Pazar Alanı Sit.
No: 8 F Blk Z-152 Nilüfer/Bursa
Tel: 0(224) 241 03 22

info@emekyayinevi.com
www.emekyayinevi.com

©2016 Emek Yayınevi

Eserin tüm yayın hakları Emek Yayınevi'ne aittir.

Yazılı izin olmadan kısmen veya tamamen hiçbir yolla kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve dağıtılamaz.

Ücretsizdir, parayla satılmaz.

EDİTÖRDEN

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Dampirli, Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin yirmi üçüncü sayısının konusu, **Hidayet**...

Hidayet, tevhit üzerine yani insanın yaratılış gayesi doğrultusunda yaşamının her anında Hakk'ı keşif üzerine yaşamaya başlamasıdır ki hidayete davet, gerçek kulluğa davettir. Bu kulluk, Ahkaf suresi 31 ayeti kerimede,

Ey kavmimiz! Allah'ın davetçisine uyun, ona iman edin ki, günahlarınızı bağışlasın ve sizi elem dolu bir azaptan kurtarsın.

MAKALE

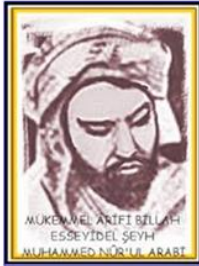
MAKALE

Seyyid Pir Muhammed Nurül Arabî Hazretleri

RİSALEYİ NOKTA-TÜL-BEYAN *Bismillahirrahmanirrahim*

Onuncu Bölüm.

İnsanın tevhit ve şirkini beyan eder. Ey Talip-i Âşk! Bil ki, bu zikrettiğimiz ayrıntılar, Levh-i Mahfuz, Kitab-ı Hüda'dır. Ve her nesne ki âlemde müfredatta yani ayrıntılarda zahir olur, cümlesi Levh-i Mahfuz'da yazılmıştır. Zira Hakk'ın ilm-ü kadimidir yani zatı ilmiyesinde mevcuttur. Sonradan tedbir etmek, sıfat-ı mahfûktur. Müfredat, Âlem-ü Ümmühât olan varlığın kaynağı, Levh-i Mahfuz ve Kitab-ı Hüda'dır. Bu Hakk'ın ilm-ü kadimidir ki; Levh-i Mahfuz'da yazılıdır. Bunda yazılı olan mümin kâfir her biri

AYIN KONUSU

Hidayet...

Hüda, hidayetini üzerimizde daim kılsın. Hidayet davettir ve hidayet eden Hüda'dır. Hüda hidayetini, hidayet tevhide davet olduğundan, hidayet eli olan davetçilerinden yapmaktadır. Tevhide yapılmayan daveti yapan Hüda değildir ve hidayet anlamı içermez. Bu sebeple Cenab-ı Allah, Secde suresi 24 ayeti kerimede,

Onlardan, emrimizle hidayete erdiren imamlar kaldık, sabır sahibi oldukları ve ayetlerimize yakın etmiş oldukları için.

AYIN RÖPORTAJI

Dembir:

Dergimizin bu ayki konusu "**Hidayet**" Allah kimlere hidayete erdiriyor, kimleri de delalette bırakıyor. Kur'an'î beyanla "**Kalpleri, gözleri, kulakları mühürlenmişler**" bile var. Allah'ı hidayet konusunda nasıl anlamalıyız efendim? Hidayet olunmak için kulun üzerine düşenler var mıdır?

Özkan Günal:

Şimdi Cenabı Allah, Bakara suresi 7 ayeti kerimede,

Halil İbrahim Baki Hz

Hidayet ve Şefaât

İşün irşat ehli, insanları Hak ve hakikat alanında uyarmak için örev aldılar ve burada hidayet ile şefaât çalıştı. Hidayet ve şefaât! Allah'ın hidayeti olmayan bir yere Allah Resulü şefaât etmez.

Şeki, hidayet nedir?

İünkü Cuma hutbemizin konusu buydu, burada olanlar işittiler. Ama birileri de oradaki cumayı iman edinin orada hutbe dinlediler, nübarek olsun. Hidayet nedir? Biz hidayetten ne anlayacağız? İakin, Allah'ın hidayeti yoksa Allah bir kuluna hidayet etmediyse u an bin beş yüz sene evvel yaşamış olan o Habibullah, Resulullah uhura çıksa bile o kişiye şefaât edemez, o gün edemediği gibi. O alde biraz hidayetten söz edelim. Sonra da ilahlilere ve zikre geçelim. Muhabbet her zaman olur, hep ilgi peşinde olmayacağız, zikrullah çok önem vereceğiz.

Sizden Gelenler...

Hiç mecali kalmamıştı, o kadar ki arkadaşının yanından geçerken verdiği selâmı bile fark edemedi. "Bir insan nasıl kendini bu duruma düşürebilir, nasıl bu kadar alçalabilirdi" düşüncesiyle kendini yiyip bitiriyordu. Girdiği çukurdan çıkmaya çalıştıkça, batacak başka bir delik bulup yine dibini boyluyordu kendi içinde.

Evine girip, camın kenarına oturup uzaklara bakarken aslında camda gördüğü kendine bakıyordu. Ne olacaktı böyle? Ölüm kalım meselesiydi içinde bulunduğu çıkmazlar bütünlüğü. Öyle bildiğimiz ölüm kalım değil, bir yerde kalırsa diğer tarafa geçmek içinse bu tarafa ölmesi gerekiyordu. Bunları düşünürken uyuyakaldı oturduğu yerde. Rüya âleminin anlamsız ve karmakarışık görüntülerinden sıyrılıp mana âlemine girdiğinde, kendisine gösterilenler net ve kalıcıydı.

Mısıri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Üçüncü Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Kur'an'ı Kerim'in **Hücurat** suresi 12 ayetinde,

Ey iman edenler, zandan çok sakınınız. Çünkü zannın bazıları günahdır. Birbirinizin gizlisini araştırmayınız, biriniz, diğerinizin giybetini emesin. Biriniz ölmüş kardeşinin etini yemek ister mi? Elbet bundan iğrendiniz. Allah'tan korkunuz. Şüphesiz Allah bağışlayıcı ve merhamet edicidir.

Bil ki, güneş nereye yönelse, karşısında karanlık görmez. Karşısına düşen her şey aydınlık (nur) görünür. Güneşin gördüğü nur, karşısına düşen eşyayı ışıklandırır. Karşısına düşen her şey aydınlık (nur) görünür. Güneşin gördüğü nur, karşısına düşen eşyayı ışıklandırır.

**Nam-ı Damperli,
Halil İbrahim Baki Hazretleri**

Âşıklık yolundaki tüm canlara selam olsun...

*Halil nazar eyle her an
Aşikârdır yüce sultan
Sırrullah'a şahit olan
Bizden size selam olsun*

***Gönlümüz, Gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kamil'i
Namı Damperli Halil İbrahim Baki Hz İle birlikte.***

EDİTÖRDEN

Ey Kamil'an, Ey Arif'an, Ey Aşık'an, Ey Derviş'an, Ey Sadık'an, Ey Muhib'ban.

Bu dergi Nam-ı Damperli, Halil İbrahim Baki Hz'nin gönlünden, gönlümüze ektiği mana zevklerinin, yine O'nun hizmetiyle yeşerip zuhura gelişindeki anlatımları içermektedir. Dergimizin yirmi üçüncü sayısının konusu, **Hidayet**...

Hidayet, tevhit üzerine yani insanın yaratılış gayesi doğrultusunda yaşamının her anında Hakk'ı keşif üzerine yaşamaya başlamasıdır ki hidayete davet, gerçek kulluğa davettir. Bu kulluk, Ahkaf suresi 31 ayeti kerimede,

Ey kavmimiz! Allah'ın davetçisine uyun, ona iman edin ki, günahlarınızı bağışlasın ve sizi elem dolu bir azaptan kurtarsın.

denilerek işaret edilen, davetçiye uymakla gerçekleşir. Kur'an'da davetçi veya uyarıcı olarak işaret edilenler, hidayete davet edip hidayetin yolunu gösteren, Cenab-ı Allah'ın Kendisine davet edip, Kendisini muhabbet eden, Hz Muhammed efendimizin temsilcisi Mürşid-i Kamillerdir. Ahkaf suresi 32 ayeti kerimede,

Kim Allah'ın davetçisine uymazsa, yeryüzünde Allah'ı âciz bırakacak değildir. Kendisi için Allah'tan başka dostlar da bulunmaz. İşte onlar apaçık bir sapıklık içindedirler.

denildiği gibi, Mürşid-i Kamil'in hidayete yaptığı davete uymayanlar, apaçık bir sapıklık olan kendi şirkini ve küfrünü yaşamaya devam edenlerdir. Tevhit üzerine yaşamaya başlamayan, şirk üzerine yaşamaya devam eder çünkü yaşam bu iki zıttan ibarettir, üçüncü alternatif yoktur. Ya tevhit üzerine ya da şirk üzerineyizdir. Eğer hidayete davet olunuyorsak içinde bulunduğumuz hal, yaşantımızın bütünlüğüyle küfür üzerine olduğundandır. Küfür, gerçeği örtmek anlamında kullanılıyor ki yaptığımız tam olarak Hakk'ın gerçekliğini zannımızla örtmektir. Yaşam öyle bir olgudur ki, yaşamın içinde olmak huzuru Hak'ta olmaktır. Halimiz, şirk üzerine olsa dahi tevhit gerçekliğinde Hakk'ın huzurundayız. Bu sebeple huzurda Hakk'a küfretmek cehaletini yapmaktayız. İşte, hidayete davet, olmayana davet değil var olan gerçeğe davettir. Kendimize bakıyorken nefsimizi görmekten Hakk'ı görmeye davet. Ne yaşam, ne de kendimizin zahırlığı değişir. Değişen anlayışımız olur ki hidayete davet nakıs anlayışın terkiyle tevhit anlayışını oluşturmaya davettir. Bu davet, bizlere tevhidin muhabbetiyle yapılır. Bizler yapılan muhabbetle sunulan hakikatlere kanaat getirip gösterilen güzelliğe rağbet ederek davete icabet ederiz. Cin suresi 13 ayeti kerimede,

Biz, hidayeti dinleyince, Ona iman ettik.

denilerek bu gerçek beyan edilir. Dinlediklerimize, ayeti kerimede beyan edildiği gibi, bildirildiği şekilde nefsaniyetten tevhide uruç ederek iman ettiğimizde şirkimiz yani kendi ikiliğimiz tevhit olur. İşte o zaman bizler nasip olan hidayeti zâyi etmemiş, ziynetlenmiş oluruz ki bu Allah'ın bize hidayet vermesidir. Zumer suresi 18 ayeti kerimede,

İşte onlar, Allah'ın hidayet verdiği kimselerdir.

denilerek bu hakikat anlatılmaktadır. Hidayet, doğru yol üzerine olmaktır ki insan için doğru yol, yaşamını huzuru Hak'ta, güzel ahlak olan tevhit yaşamıyla sürdürmesidir. Bu yaşam, insanın ne aradığını bilmeden ömrü boyunca aradığı ve Rabbin kendisine "Kulum" demesini sağlayacak, yaratılış gayesi olan yaşamdır. Mevlam, hidayete yapılan davete icabet edenlerin gayretini arttırsın.

Aşk u niyazlarımla

**Dost cemalin yüzüne
Kible dedim yöneldim
İnsanlığın özüne
Kible dedim yöneldim**

**Arayı ben buldumsa
Hak nasibin aldımsa
Güzelliğe vardımsa
Kible dedim yöneldim**

**Kaldır yüzün peçesin
Gayrıları girmesin
Zevkim hiç eksilmesin
Kible dedim yöneldim**

**Hüsnün aklımı alır
Görenler hayran olur
Zuhurda seni bulur
Kible dedim yöneldim**

**Muradım maksudumsun
Dileğim umudumsun
Hem canım hem ruhumsun
Kible dedim yöneldim**

**Halil yandı kül oldu
Gönlü neşeyle doldu
Aradığını buldu
Kible dedim yöneldim**

**Aslının kemali Hak tecellisi
Ahlakın cemali Rahman nefesi
Allah'ın zahiri varın zübdesi
Habibullahımsın Ya Resulullah.**

**Ben var olamazdım sen olmasaydın
En büyük mucize Rabbe miracın
Kendini okuyup kendin anlattın
Habibullahımsın Ya Resulullah.**

**Kutlu doğumunla nurlandı cihan
Tevhit oldu yaşam ruhlandı dünyam
Küntü Kenz sırrıyla görüldü insan
Habibullahımsın Ya Resulullah.**

**Muhammed denildi Hakk'ın nuruna
Teşbihe çıkışla geldin zuhura
Fakir seni sevdi Halil adınla
Habibullahımsın Ya Resulullah.**

AYIN KONUSU

Hidayet...

Hüda, hidayetini üzerimizde daim kılsın. Hidayet davettir ve hidayet eden Hüda'dır. Hüda hidayetini, hidayet tevhide davet olduğundan, hidayet eli olan davetçilerinden yapmaktadır. Tevhide yapılmayan daveti yapan Hüda değildir ve hidayet anlamı içermez. Bu sebeple Cenab-ı Allah, Secde suresi 24 ayeti kerimede,

Onlardan, emrimizle hidayete erdiren imamlar kıldık, sabır sahibi oldukları ve ayetlerimize yakın etmiş oldukları için.

demektedir. ***“Onlardan”*** beyanıyla işaret ettiği Mürşid-i Kamil'lerdir. Onlar ki hidayet ettikleri tevhit ile var olan Muhammedî irfaniyet tecellisidirler ve hidayet ederken hidayet edilene ulaştırın yolu gösterip, muhabbetiyle, erkânıyla, ahlakıyla, zikriyle ışık tutarken elinden de tutarlar elini tutanların. Mürşid-i Kamiller kendiliğinden değil ayeti kerimede, ***“Emrimizle”*** denilerek işaret edilen Allah'ın emriyle, Allah'ın emri üzerine olmaya davet ederler. Allah'ın emri, bizleri tevhit üzerine olma özelliğiyle yaratmış olmasıyla tevhit üzerine olmamızdır. ***“Ayetlerimize yakın etmiş oldukları için”*** beyanıyla ifade edilen de ayetlere yakın olmak olan, ayetin yani Allah'ın varlığının delilleri ve kelamının kulaklarımıza ulaşmasıyla Allah'ın kendisine yakınlık olan tevhit üzerine olmaktır. İşte bizleri, Allah'ın emri üzerine tevhide davet eden Allah'ın resulü Hz Muhammed efendimizin yolunda, onun takipçisi olan Mürşid-i Kamiller, Allah'ın kendisine davet edişidirler. Saff suresi 9 ayeti kerimede,

Resul'ünü hidayet ile ve dinlerin hepsinin üzerine, açıklayıp doğrusunu ispat etmek için, Hak din ile gönderen O'dur. Müşrikler, aşağı görseler bile.

buyrularak bu gerçek beyan edilmektedir. Hidayet, ulaşılması gereken tevhit olduğundan ulaşmak için tevhit yolunda olunması gerekir. Misalen, davet edilen yer Ankara iken Ankara'ya gitmek için başka bir şehre varılacak yolda olunması bizi Ankara'ya ulaştırmaz. Önemli olan yolda olmak değil doğru yolda olup maksuda varmaktır. Tevhit yolunda olmaktır bizi tevhide ulaştıracak olan. Yolda olmak, yolun erkânına göre sabırla, her adımda Allah zikriyle adım adım ilerlemektir ki kendisine hidayet edilen her adımda mevcut konumundan uzaklaşır, tevhide yakınlaşırken de ikiliğini oluşturanlardan soyunur. Yol olmadan yolda olmak, yürümeden ilerlemek gerçekleşemez. İşte bizler tevhit yoluna Seyri Sülûk demekteyiz ki bu yol esfelden âlâya yapılan yolculuktur. Esfel olan varlık iddiasından âlâ olan yokluğa gidilen yolculuktur. Hidayet, yola, yolda olmaya, yolda ilerlemeye ve sonunda tevhide ermeye yapılmaktadır ki, Hac suresi 67 ayeti kerimede,

Biz, bütün ümmetler için yol tayin ettik. Onlar, o yolda amel etsinler. Öyleyse emrim konusunda seninle çekişmesinler. Sen, Rabbine davet et. Muhakkak ki sen, mutlaka Allah'a doğru hidayet üzeresin.

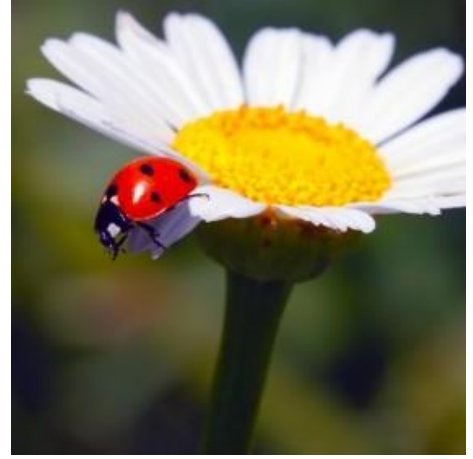

denilmektedir. Yolda amel etmek, maksut doğrultusunda yaşantımızı yeniden düzenleyerek tevhidin gereği gibi yaşamaktır. Hidayet, yol, yolun sonu tevhit ve yola sevk edip bizimle birlikte yanımızda yürüten Mürşid-i Kamil'dir. Bizler, Hüda'nın hidayet etmesiyle dâhil olduğumuz yolda ilerledikçe tevhide yakınlaşırken, ikilik anlayışından arınıp tevhit anlayışını kendimizde oluşturmaya başlarız.

Görüşümüz tevhide tabilikle suretin siretini görmeye doğru gelişir. Tecellilerde yani yaratılmış cümlede, tevhit üzerine görüşle tevhide seyir başlar. Allah'ın emri üzerine her fiilde, isimde, sıfatta ve vücutta Hakk'ı keşfetmeye yani yaratılış gayemiz üzerine olmaya başlarız. Meryem suresi 76 ayeti kerimede,

Allah, hidayette olanların hidayetini arttırır. Bâki olan salih ameller, Rabbinin indinde sevap ve dönüş bakımından daha hayırlıdır.

beyanı yapılır bu gerçeklik için. Tevhit yolunda ilerledikçe tevhide boyanmaktadır. Ali İmran suresi 73 ayeti kerimede,

“Sizin dininize tâbî olandan başkasına inanmayın.” De ki, “Muhakkak ki hidayet Allah'a ulaşmaktır. Size verilenin bir benzerinin, bir başkasına verilmesidir.” Yoksa onlar, Rabbinizin huzurunda, sizinle çekişiyorlar mı? De ki, “Muhakkak ki Allah'a yakınlık, Allah'ın elindedir. Onu dilediğine verir.” Ve Allah, Vâsi'dir, Âlim'dir.

denilerek, hidayet Allah'a ulaşmak olduğu vurgulanmaktadır. İşte, Allah'a ulaşmak arada ara olanları kaldırmakla mümkündür. Bizimle tecelli eden, varımızın sahibi ve ispatı olan Allah ile aramızda tevhit gerçekliğinde asla ara olmamıştır çünkü bizler kendiliğimiz olarak ikinci bir varlık değiliz. Vahdetin kesreti olarak ispat âleminde ilan olanız. Kendimizi duyarken işittiğimiz, kendimize bakarken baktığımız, kendimize dokunurken tuttuğumuz hep varlığın aslı olan Allah'tır ki gören, işiten, bilen, seven, dokunan dahi Allah'tır. Cenabı Allah, Kendi zatından Kendi zatına sıfatlanmıştır ve bu sıfat O'nun hüviyetidir. Bu sebeple arada ara asla gerçekleşmemiştir. Ara dediğimiz varlığı sahiplenerek benlik zannıyla oluşturduğumuz ikilik anlayışıdır. Allah'ın tevhitliğinde asla mümkün olmayan ikilik çıkarttığımızı zannedişimiz.

Peki, o halde biz neyiz?

Bizler, Allah'ın ispattaki ilanında bulunan anlayışız. Allah'ın tecellisi, Kendiliğine ait Sübuti sıfatlarla gerçekleştiğinden yani Allah, kendisindeki özelliklerle zahire geldiğinden bu zahire geliş bazı sıfatları ile gerçekleşirken bazılarıyla gerçekleşmemektedir şeklinde değil, tümüyle birlikte olduğundan, bilmeklik, öğrenmeklik, sevmeklik, keşfetmeklik, irade etmeklik özelliğinin bütünlüğü olan anlayışız. İşte bu anlayış Allah'ı bildiğinde, sevdiğinde, keşfettiğinde ve iradenin küle tabiliğinde ***“Kul”*** ismini almaktayız. Benlikle oluşan ikilik zannıyla bulunuyorsak ***“Müşrik”*** ismini alıyoruz. Her iki durumda da oluşum Allah'ın tevhitliğinde olmaktadır ki şirk, Allah'ın gerçekliğinde asla mümkün değildir, biz öyle zannederiz. Balığın, kendisine, dolayısıyla denize cahil oluşuyla kendisini denizden ayrı zannetmesi neyse, bizimde kendimizi Allah'tan ayrı zannetmemiz aynen öyledir. Nasıl ki balık her anında denizin içindedir çünkü varlığı denizle mümkündür ise biz de her anımızda Allah'la birlikteyiz çünkü varlığımız O'nun varlığının ilanıdır. Bu gerçeklik, Yunus suresi 66 ayeti kerimede,

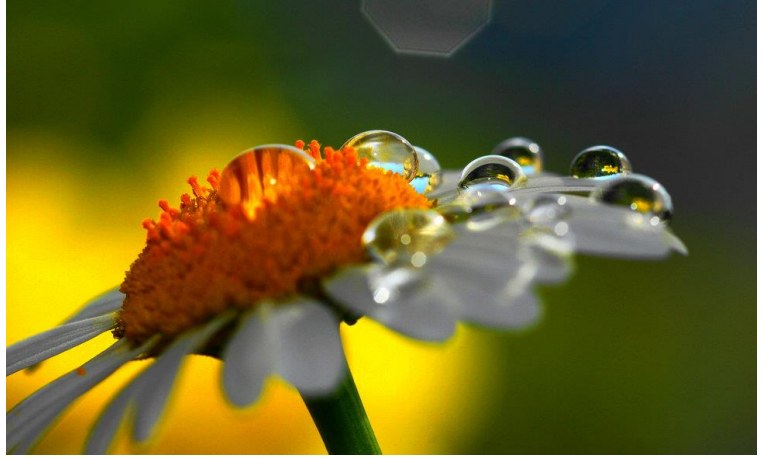
Bilesiniz ki göklerde kim var, yerde kim varsa, hep Allah'ındır. Allah'tan başkasına tapanlar gerçekte Allah'a koştukları ortaklara tâbi olmuyorlar. Şüphesiz onlar ancak zanna uyuyorlar ve sadece yalan söylüyorlar.

denilerek beyan edilmektedir. İşte, aradan çıkması gerekenler aslında zaten arada olanlar değildir. Bu sebeple aradan çıkması gereken zandır. Tıpkı şaşı birisinin biri iki görmesi gibidir. Baktığı aslında birdir ama o biri iki görmektedir. Yapması gerekenin iki gördüğü için iki zannettiğini birlemek değil şaşılığını tedavi ettirmesi gibidir aradan çıkacak olanlar. Aradan zannın çıkması zannı oluşturanların terkiyle mümkündür. Taha suresi 82 ayeti kerimede,

Şüphe yok ki Biz, tövbe edip inanan ve salih ameller işleyip, hidayete eren kimse için son derece affediciyiz.

denilerek aradakileri çıkartıp Allah'a ulaşmanın nasıl olacağı bildirilmektedir. Tövbe etmekle gerçekleşecek yakınlıktır bizi tevhit eri yapacak olan. Tövbe etmek, ikiliği terk etmekle gerçekleşir. Tövbenin sağlıklı olması, tövbe ettiğimiz hallerden uzak durmakla mümkündür. Neye tövbe ediyoruz? Benlik anlayışıyla yaşadığımız şirk yaşantısına. O zaman bu yaşantının terkiyle tevhit üzerine yaşamaya başlamaktır bizi hidayete erdirecek olan. Tevhit yaşamı, Allah'ı zikirle, muhabbetle, edep ve erkân üzerine Mürşid-i Kâmil ile birlikte gönüller sultanı Efendimin ifadesiyle Tahsil-i Kemâlde olmakla sürdürülen yaşamdır. İçinde benliğin, benliği oluşturan bilişlerin olmadığı yaşamdır. Bu sebeple ayet, tövbeden sonra salih amel işlemek diyerek devam etmektedir. Yani tövbe ettiğimiz halden uzaklaşıp tevhit haline bürünmektir bizi hidayet olan Allah'a ulaştırarak. Mürşid-i Kamil'in bildirdiğinde olmak... Bizler hidayeti öldükten sonraya bırakırsak Allah'a ulaşmayı öldükten sonraya bırakmış oluruz ki bu insan oluşumuza aykırıdır. İnsan Allah'a ulaşmak olan hidayet üzerine yaratılmıştır. Yunus suresi 7 ayeti kerimede bu gerçeklik,

Muhakkak ki onlar, Bize ulaşmayı dilemezler. Dünya hayatından razı olmuşlardır ve onunla doyuma ulaşmışlardır ve onlar ayetlerimizden gâfil olanlardır.

denilerek vurgulanmaktadır. Allah'a ulaşmayı dilememek tevhidin içinde ikilik zannıyla şirk içinde yaşamaya ısrarcı olup devam etmektir. Neden şirkte ısrarcı olunmaktadır? Çünkü ayette, ***“Dünya hayatından razı olmuşlardır ve onunla doyuma ulaşmışlardır ve onlar ayetlerimizden gâfil olanlardır.”*** Denilerek ifade edildiği gibi sürdüğü emmare yaşantısını terk etmek istemeyerek kendilerine zulmedenler olmayı seçmişlerdir. İşte bizler birer anlayışız ve bu anlayış seçim yapma özelliğine sahiptir. Öyle olmasaydı ikilikte olana hidayet edilip tevhide yani Allah'a ulaşmaya davet olmazdı. Kendisini sahibi olmadığı nefsinden ibaret zannedenler için yaşam Allah'a ulaşmak değil, ihtiyaçlığını gidermekten ibarettir. Allah'a ulaşmayı dilemeden Allah'a ulaşmak mümkün olamayacağına ve hidayet de Allah'a ulaşmak olduğuna göre, kişi Allah'a ulaşmayı dilemeden hidayete eremeyecektir, bu kesin bir ifade olarak karşımıza çıkmaktadır. Allah'a ulaşmak isteyenlerin hidayete ereceği, Bakara suresi 156-157 ayeti kerimelerinde,

Onlara musibet isabet ettirdiğimizde; “Biz Allah içiniz ve Allah'a ulaşacağız” derler, Allah'ın rahmeti de, salâvatı da onların üzerinedir, onlar hidayete erecek olanlardır.

denilerek beyan edilmektedir. Burada, rahmet Mürşid-i Kâmilidir, salavat Mürşid-i Kâmilin meydanında tevhit ilmi ve zikriyle birlikte güzel ahlak üzerine hidayet yolunda yürümektir. Yolda yürüyen yolun sonuna varır, yeterki yoldan çıkmayalım, ilerlemeye devam edelim. Cenab-ı Resulullah Efendimiz, ***“Bir günü bir gününe eşit olan bizden değildir”***

derken, bu hakikate işaret etmektedir. Her gün hidayet yolunda ilerlemiş olmak gerekir. Aynı yerde beklemek, Allah'a ulaşmak isteyenleri terk etmektir. Lokman suresi 5 ayeti kerimede,

İşte onlar, Rablerinden gelen bir hidayet üzeredirler ve işte onlar kurtuluşa erenlerin ta kendileridir.

denilerek vurgu yapılan Allah'a ulaşmanın ikiliğinden geçip tevhide ermiş olarak şirkinden ve kendisine zulmedişten kurtulmuş olmasıdır.

Rablerinden gelen hidayet, tevhide davet olup daveti yapan, davet edilen ve davet edilene giden yol ile yolun sonunda Allah'a ulaşmış olmak bütünlüğüdür. Davet eden Mürşid-i Kâmilidir ki o kendisine değil, Allah'a davet edip yolunu göstermektedir. Allah'ın yaratış ahkâmı gereğince kendisine daveti, muhabbeti ve yoludurlar. Dünyada bulunan, dünyalıklara ihtiyacı olan beşerler olarak bulunan bizlere, bunları aradan çıkartıp Allah'a ulaşılmasının mümkün olduğunun ispatı olarak Allah'ın bize bizim gibi beşerle yüz göstermesidirler. Eğer, zannettiğimiz gibi Allah'a ulaşmak, dünyada yaşarken değil de öldükten sonra gerçekleşecek olsaydı Allah, Mürşid-i Kamillerle kendisine davet etmezdi, dünyada hidayet olmazdı. Bu hakikati inkâr, Allah'ı inkâr etmektir. İsrâ suresi 94 ayeti kerimede,

Onlara hidayet geldiği zaman insanların inanmalarına, “Allah, insan resul mü gönderdi?” demelerinden başka bir şey mani olmadı.

denilerek beyan edilen de bu gerçekliktir. Tövbe ettiğimiz hallerden birisi de tam olarak bu söylemin kendisi ve bu söylemin geldiği bilişlerdir. Bizler, kendisine hidayet edilmeden önce öğretilen öğretilerle oluşmuş anlayışla yaşam sürerken, zannî bilgilerle kıyaslama yaparak kendimize göre doğru ve yanlış kavramlarını tanımlayıp kararlar veriyorduk. Bize göre uygun olmayan yapılmaması gereken, uygun olan yapılması gerekendi. İşte bize görevlerdir arada ara olanlar ki terkleri hidayete ermek için farzdır. İçinde bulunduğumuz hal, doğruysa neden Allah tevhide davet ediyor? Bu sebeple gördüğümüzü tanımadığımızdan aslında görememe körlüğü içindeyiz. Ey kör dolaşan insan namzedi! Şartlarından arın ki küfründen arınmış olasın da tevhide ulaşasın, hidayet edene tabilikle. Bu tabilik, şartsız olmalı, samimiyetle, teslimiyetle beslenmelidir. Hidayet edildiği halde kendisine görelere dönen küfrüne dönmüş olur. İnsan suresi 3 ayeti kerimede,

Muhakkak ki Biz, ona hidayet ettik. Fakat o, ya şükreden olur, ya da küfreden olur.

denilerek idrakimize sunulmaktadır. Şimdi, ey Allah'ın mülkünün binicisi anlayış! Davet edildiğine icabet etmekle, geriye dönmek tercihini kullanacak olan! Eskinin terkiyle davet edildiği yere doğru yolunu değiştirip ilerlemeye başlamak olan Şükreden olmak seni Allah'a ulaştıracaktır çünkü davet eden ulaşılacak yerden çağırmaktadır, kendisinin olmadığı yere değil. Davete icabet etmemek küfretmek olup, küfrünü beslemektir. Bir gün öldüğünde Allah'a ulaşılacak yol ardında kalmış olacak çünkü dünya hidayet mekânı olmasıyla Allah'a ulaştıracak yoldur. Allah'a ulaşan için eşya ara değil cemaldır, kesret değil vahdettir. Geri dönen için ise dünya fitnedir, azap yeridir, şirkin beslendiği şirkhanedir çünkü dünya ehli şirkten ibarettir, doğrusu da güzeli de inancı da şirke tâbidir. Muhammed suresi 25 ayeti kerimede,

Muhakkak ki kendilerine hidayet açıkça belli olduktan sonra arkalarına geri dönenleri, şeytan küfre ulaştırdı. Ve onları kötü emellere yöneltti.

denilerek anlatılan ve uyarı yapılan da budur. Hidayet bizi aslımıza ulaştıran, insan denilen kılan, Allah'ın “Kulum” dediği yapan tevhitir, Allah'a ulaşmaktır, zikirdir, meşktir, muhabbetir, edeptir, erkândır, Mürit'tir, Mürşit'tir, yoldur... Yani hidayet meydanımızdır bütünlüğüyle. Mevlam, hidayet olunana layık olma gayretimizi daim eylesin.

Aşk u niyazlarımla.

AYIN RÖPORTAJI

Dembir:

Dergimizin bu ayki konusu “*Hidayet*” Allah kimleri hidayete erdiriyor, kimleri de delalette bırakıyor? Kur’an’î beyanla “*Kalpleri, gözleri, kulakları mühürlenmişler*” bile var. Allah’ı hidayet konusunda nasıl anlamalıyız efendim? Hidayet olunmak için kulun üzerine düşenler var mıdır?

Özkan Günal:

Şimdi Cenabı Allah, Bakara suresi 7 ayeti kerimede,

Allah, onların kalplerini ve kulaklarını mühürlemiştir. Gözleri üzerinde de bir perde vardır. Onlar için büyük bir azap vardır.

demektedir. Şimdi bu ayeti kerimede Cenab-ı Allah için o kimselerin kalplerini, kulaklarını ve gözlerini mühürlü yaratmıştır demiyor, mühürlemiştir diyor. Mühürlü yaratmasıyla mühürlemesi farklıdır. Allah mühürlü yaratmaz. Bunu, Yunus suresi 44 ayeti kerimede,

Şüphesiz Allah, insanlara hiçbir şekilde zulmetmez; fakat insanlar kendilerine zulmederler.

beyanında görmekteyiz. Allah mühürlü yaratmış olsaydı o zaman Allah’ın “*Zulmetmem*” sözü kendisiyle çelişirdi ki bu mümkün değildir. Cenab-ı Allah insanları, Secde suresi 9 ayeti kerimde,

Sonra onu tamamlayıp şekillendirmiş, ona kendi ruhundan üflemiştir. Ve sizin için kulaklar, gözler, kalpler yaratmıştır. Ne kadar az şükrediyorsunuz!

denilerek beyan edildiği gibi yaratmış ve kendisine ait olan görme, işitme, söyleme ve idrak etme özelliğinde yaratmıştır ki hatta Tin suresi 4 ayeti kerimede,

Andolsun ki Biz, insanı, Ahsen’i takvim üzerine yarattık.

denilerek beyan edilen Ahsen olmak olan Kendisine ait vasıflarla Kendisine muhataplık özelliğiyle donatmıştır. İşte bu ayetler bize gösteriyor ki Allah kuluna zulmetmez, onu mühürlü yaratmaz aksine yaratma gayesi bizim Kendisine muhatap oluşumuz olduğu için kendisiyle ziynetleyerek yaratmıştır. Bizler kendi tanımlamamıza değil Allah’ın insanı nasıl tanımladığına bakmalıyız. Allah, “İnsan” derken Kendisine muhabbetçi olana seslenmektedir. Peki, o zaman mühürlemiştir ibaresi neyi ifade etmektedir? Cenab-ı Allah Araf suresi 179 ayeti kerimede,

Ve andolsun ki; cehennem, insanların ve cinlerin çoğuna hazırladık. Onların kalpleri vardır, onunla idrak etmezler. Onların gözleri vardır, onunla görmezler. Onların kulakları vardır, onunla işitmezler. Onlar hayvanlar gibidir, hatta daha çok dalâlettedirler. İşte onlar, gâfillerdir.

demektedir. Bu ayetten anlıyoruz ki Allah’ın gözünü, kulağını ve kalbini mühürlediği kişiler “*Onların kalpleri vardır, onunla idrak etmezler. Onların gözleri vardır, onunla görmezler. Onların kulakları vardır, onunla işitmezler. Onlar hayvanlar gibidir, hatta daha çok dalâlettedirler. İşte onlar, gâfillerdir*”

diyerek tarif ettiği kişilerdir. Bu kişiler, varlıklarını sahiplenip ikilik çıkartanlardır yani, gördüğü egosu, işittiği egosu, sevdiği ve fikrettiği ile bildiği egosu olup kendilerine bunun Allah'a şirk etmek olduğu, Allah'tan başka ilah olmadığı ve olamayacağı bildirilip ispat edildiği halde kendi görüşlerinde ısrarcı olup bile bile batıla hizmet etmeyi seçenlerdir. Bunu Hz Âdem As'a secde etmediği için huzurdan kovulup lanetlenen iblisten görmekteyiz çünkü iblis, Hz Âdem'e "Neden secde edeceğim" diye sorduğu için değil nedeni ispat edildiği halde etmediği için kovulmuştur. Bu kovulma onu esfele düşürmüş ve tevhide düşman yaparak mana gıdalarından mahrum etmiştir. Şimdi, Allah'ın hidayeti Hz Âdem As'ı Kendisine halife olarak halkiyete getirip, onu ruhlayıp, ona isimleri öğretip ona secde edilmesini ve neden secde edilmesi gerektiğini ispat etmesidir. Bu hidayet tüm insanlar içindir ki hatta iblis için dahi öyledir. Yaratılmış insanlar içinde hidayette mahrum yaratılmış bulunsaydı bu Cenab-ı Allah'ın yaratma gayesine ve adaletine aykırı olurdu ki Allah, hidayet olan kendisinin bilinmesi için bilecek özellikte yaratmıştır ve şüphe götürmeyecek merkezde adildir. Enam suresi 115 ayeti kerimde,

Rabbinin sözü, doğruluk bakımından da, adalet bakımından da tastamamdır. O'nun sözlerini değiştirebilecek yoktur. O, işitendir, bilendir.

denilerek Allah'ın adil olduğu beyan edilmektedir. Rabbin sözü, Bakara suresi 30 ayeti kerimde,

Ve Rabbin meleklerle: "Muhakkak ki Ben yeryüzünde bir halife kılacağım." demişti.

denilerek ifade edilen halifeliktir. Şimdi, "Rabbinin sözü, doğruluk bakımından da, adalet bakımından da tastamamdır." Beyanı bizlere Allah'ın sözü olan "Kendime halife kılacağım" beyanında adil olduğunu ispat etmektedir. Halife, kendisiyle aynı özellikte yarattığıdır. Evet, insanlar yaratıcı Cenab-ı Allah'ın kendisine mahsus olan özelliklerle yaratılmıştır ve Allah'ın muhatap aldığı bu özelliklerdir. Bizler insan olmamızın sebebi olan bu özellikleri egodan kaynaklı batılı yaşamakta kullanıyor ve bunda ısrarcı oluyorsak Allah'ta mühürlüyor. Mühürlemesi, bu kişilerin insanlığını ayette ifade edilen, " Onlar hayvanlar gibidir, hatta daha çok dalâlettedirler. İşte onlar, gâfillerdir" dediği yere düşürmeleridir. İnsan olma özelliğinde yaratılan kişinin kendi insanlığını, kendisinde Rabbine arif olmak yerine bu özellikleri egosu için kullanması onu hayvandan daha aşağıya düşürür. Zaten ayeti kerime, onların gözü, kulağı, kalbi yok demiyor, var ama muhatapları Allah değil diyor görmezler, işitmezler, fikretmezler derken. Oysa hidayet yani Allah'ın tevhide davet ederek kendisine halife olan insanlığa daveti her yaratılan insan için geçerlidir. Bu geçerlilik, peygamber efendimizin, dini sistemin, inanç, iman ve kutsal kitabın tüm bilinmesi ve insan suretinde canlı olarak yaratılmasıyla ispattadır. Burada bize düşen hidayete icabet edip davet edildiğimiz yere gideceğimiz doğru yolu bulmaktır. İşte burada devreye, karşılıksız egoyu oluşturanların tümünü verip ikiliğe tövbe ederek benlikten geçmek olan feragat etmek giriyor. Davete icabet eden davet edildiği yere giderken mevcut konumunu terk etmiş olur ki davet edildiğimiz yer, bir daha mevcut konuma dönülmeyecek olan yerdir. Davete icabet, eskiye dönüşün mümkün olmadığı yere gitmektir. Ahkaf suresi 31 ayeti kerimde,

Allah'ın davetçisine icabet edin. Ve O'na iman edin ki, sizin günahlarınızı bağışlasın ve mağfiret etsin ve sizi elim azaptan korusun.

denilmektedir. Allah'ın hidayet eli olan davetçi olarak zikredilen tevhide davet edenin davetçisini arayıp bulmak ve davetine uymak her insan suretinde insan namzedi olana farzdır çünkü bunu yapabilecek özellikte yaratılmayla zaten Hüda'nın hidayeti bize ulaşmıştır. Yok, yapmaz da tevhidi yaşamak yerine egonun esaretinde şirk içinde yaşamakta ısrarcı olursak, Nisa suresi 115 ayeti kerimde,

Dembir

Kim, kendisine hidayet besbelli olduktan sonra peygambere karşı çıkar, müminlerin yolundan başkasına uyarsa, onu yöneldiği yolda bırakırız ve cehenneme sokarız. Orası ne kötü bir varış yeridir.

denilerek beyan edilenlerden, kendimize zulmedenler oluruz. Hu...

Dembir:

Hidayet ve şefaata bir arada zikredilmesi gereken kavramlardır çünkü Allah'ın hidayetinin ulaştığı yerde zorunlu olarak şefaataçı gerekmektedir. Sadece hidayet olunur ama şefaataçı yoksa amaç hâsıl olmaz, şefaataçı var ama hidayet olunmadıysa da amaç hâsıl olmaz. Hidayetten gaye şefaattir. Hidayet kavramını şefaata kavramı ile birlikte ele alırsak bu iki kavram bize ne anlatmaktadır efendim? Bu âlemde hidayet olunup öldükten sonra mı şefaata olunacağız? Yoksa hidayet ve şefaata de bu âlemde mi gerçekleşecek?

Özkan Günal:

Hidayet irşattır, şefaata irşadın meratip ve makam cihetiyle idrakimize sunulmasıdır. Şimdi, şefaata, Allah'ın hidayet eli olup, ondan yine Kendisine davet edip, tanıttığı ve Kendisine ulaştırdığı Mürşid-i Kamillerden yani mesleki Resulü icra edenlerden edilir. Mürşid-i Kamil hidayet ederken yani tevhide davet ederken aslında kendi bulunduğu yere davet ve davetine icabet edeni de elinden tutup ona rehberlik ederek şefaata etmektedir.

Aslı itibariyle Mürşid-i Kamil, bizim kendi aslımızın yani tevhit üzerine olmamızın bize kemaliyle tecellisidir. Bizler ona bakarken hidayet olduğumuz yolda şefaata sonucunda oluşacağımız insanlığa bakmaktayız. O Mürşid-i Kamil ki, bize muhabbetini yapıp, meratip ve makamları bildirirken, bildirilen ve anlatılanların görüldüğü, kendisinde ispat edendir. Bu sebeple, Hidayet ve şefaata Mürşid-i Kâmilde aynı anda çalışmaktadır. Bu Âdem As'ın Rabbin iki eli arasında yoğrulması gibidir. Elin birisi hidayet diğeri şefaattir. Burada dikkat edilmesi gereken Mürşid-i Kamil esmasıdır. Mürşidi Kamil olan yoğrulur ve ruhlanır. Mürşidi, Kamil olmayana edilen şefaata değildir çünkü şefaata sadece ilmin anlatılması değildir. Şefaatin içinde ilim de mevcuttur hatta ilim olmadan olmaz ama sadece ilim değildir. Şefaata, içerisinde, nefsi feragat bulunan, mana, edep, erkân, zikir, meşk ve hizmet bütünlüğüdür. Çarşı pazardan dünyalık bedelle bir şey alıp verilmiyor ki şefaata edilirken. Zikir telkini, tevhide efal, sıfat, zat meratiplerinin telkini ve beka makamlarının bildirilmesi ve bu budur işte öğrendin demek değildir. Muhabbetle ilim idraklere ekilirken, feragat yolunda bazen elimizden tutulup, bazen sürüklenip yokluk deryasına iskelenden atılmak gerekir. Aksi halde ilim, zaten mevcut olan ikiliğimize dâhil olur da ikilik o ilim tevhit zannedilir hala gelinir. Niyazi sultan bu gerçeklik için,

***Mürşid gerektir bildire Hakk'ı sana Hakkâ'l yakın
Mürşidi olmayanların bildikleri güman imiş***

***Her mürşide dil verme kim yolunu sarpa uğradır
Mürşidi kâmil olanın gayet yolu asan imiş***

demektedir. Hidayet eden, tevhide davet ettiği için yani irşat olmaya çağırıldığı için şefaata esfelden alaya yolculuğun Mürşid-i Kamillerle birlikte yapılmasıdır. Taha suresi 109 ayeti kerimede bu hakikat,

O gün, Rahman'ın izin verdiği ve sözünden hoşlandığından başkasının şefaati fayda vermez.

denilerek beyan edilir. Rahmanın izin verdiği hidayet ve şefaet edici Mürşid-i Kâminden şefaet eden yine Rahmanın Kendisidir çünkü hidayet olunan Rahmana davet olduğundan bu tevhit olup tevhitlik Rahmanın kendisidir. Bu sebeple Rahman kendisine davet edip, kendisi yolunu gösterip, kendisi yolda birlikte yürür ve Kendisine varılandır yani davet eden, davet edilen ve gidilen yol da hepsi Rahmanladır, Rahmandır. Zümer suresi 44 ayeti kerimede bu hakikat,

De ki: "Şefaatin hepsi Allah'a mahsustur. Göklerin ve yerin mülkü O'nundur. Sonra O'na döndürüleceksiniz."

denilerek beyan edilir. İşte, hidayet nasıl ki bu dünyada olan ikilik anlayışı taşıyan bizlere tevhide davet yine bu dünyada oluyorsa şefaet de dünyada olmaktadır. İçinde bulunduğumuz yaşam tevhit üzerine değilse bilmeliyiz ki olunan hidayete kulak tıkadığımızdan şefaetimizi inkâr etmişizdir. Aksi durumda yaşadığımız yaşam tevhit üzerine yani şefaet edildiği hal üzerine olurdu. Enam suresi 70 ayeti kerimede,

Kendilerinin dinini bir oyun ve bir eğlence edinenleri bırak. Onları dünya hayatı aldattı ve de kazandıklarından dolayı nefsin helâk olacağını, onunla hatırlat. Onun için Allah'tan başka bir dost ve bir şefaetçi yoktur. O, bütün fidyeleri verse de ondan alınmaz. İşte onlar kazandıklarından dolayı helâk olmuş kimselerdir. İnkâr etmiş oldukları şeylerden dolayı, onlar için kaynar sudan bir içecek ve elim bir azap vardır.

denilmektedir. Kimlerdir dinini oyun aracı yapanlar? Onlar, hidayeti reddettikleri ve şefaatten uzak durdukları için gözü, kulağı, kalbi mühürlenmişlerdir. Onlar, dünya hayatını egoları üzerine inşa edip nefsi emmare boyutunda tutup, batıla hizmet ederken şefaati de ölümden sonraya bırakanlardır. Oysa Cenab-ı Allah onlar için, Secde suresi 12 ayeti kerimede,

Suçlular, Rablerinin huzurunda boyunlarını büküp, "Rabbimiz! Gerçeği gördük ve işittik. Artık şimdi bizi dünyaya döndür ki, salih amel işleyelim. Biz artık kesin olarak inanmaktayız" dedikleri vakit bir görse!

demektedir. Şefaet edenin şefaatine uymayıp egonun telkinine tâbi olanlar şefaati öldükten sonraya bırakarak kendilerine en büyük kötülüğü yapmaktadırlar. Onlar, öldükten sonra şefaet umuyorlar oysa şefaet eden dünyada kaldığı için nasıl şefaet olunacaklar? Olunmayacağını orada anladıklarından dolayı Allah'a "Bizi tekrar dünyaya gönder" demektedirler. Yani, "Ya Rabbi! Şefaetçi dünyadaymış biz yanıldık, aldandık. Bizi dünyaya gönderde şefaetçiden şefaet talep edip gösterdiği yolda sana layık kul olalım" demek istemektedirler. Bizler hidayet olunanı, şefaet ile besleyip zenginleştirerek insanlığımızı dünyada oluşturanlardan olalım. Hu...

Dembir:

Hasan Fehmi Hz. Bir beyitinde "Gitti cehl-i delalet, Geldi nur-i hidayet" buyurmaktadır. Hazret burada Dalaletle cehaleti, hidayetle irfaniyeti yan yana zikretmektedir. Bu beyiti nasıl anlamalıyız efendim?

Özkan Günal:

Hasan Fehmi Hz'nin "Gitti cehl-i delalet, geldi nur-i hidayet" dizelerini görebilmek için dizelerin bulunduğu beyitin tümüne bakmak gerekir.

**Seherde meskanede her nefes derim Allah
Bu Beyt-i dilhanede her nefes derim Allah**

Hidayet edilene icabetle, şefaatinin şefaatine tâbilikle, seherde yani kendisine Zikrullahın telkin edildiği vakitte, meskanede yani telkin mekânında fakire telkin edildiği şekilde, sayı ile kayıt tutmadın her nefeste Allah'ı zikretmeye başladım. Beyt-i dilhane olan idrakimde ise zikrettiğimi dilimle beraber tekrar ederek düşünce âlemimi de zikrettirerek, zikrin nuruyla karanlığımı aydınlığa çevirip geceme gün doğumunu gerçekleştiriyorum, gecemi güne çeviriyorum demektedir. Cenab-ı Allah zikrin tevhitliği için Ali İmran suresi 191 ayeti kerimde,

Onlar ayaktaayken, otururken ve yanları üzerine yatarken Allah'ı anarlar. Göklerin ve yerin yaratılışı üzerinde düşünürler. "Rabbimiz! Bunu boş yere yaratmadın, seni eksikliklerden uzak tutarız. Bizî ateş azabından koru" derler.

buyurmaktadır. Telkin olunan zikir bizi ben demekten alıkoyarken benliği yok edecek aşkın narını uyandıracaktır ki her anımızda ne iş yapıyor olursak olalım zikrimize hizmetle dünyayı kendimize teveccüh mekânı eylemeliyiz. Zikir bizi yaşantımızdan uzaklaştırmaz, tam tersi yaşantımızın Allah ile olmasını sağlar.

**Dünyada yok pazarım ukbaya yok nazarım
Dilde daim ezkarım her nefes derim Allah**

Dünyada yok pazarım çünkü fakir dünyayı terk etme isteğiyle hidayet olunana şefaatinin gösterdiği yolda yürümeye başladı. Dünya ardımda kaldı da ilerledikçe uzaklaşıyorum. Gayem, Allah'ın zikriyle zikrin tecellisi olan tevhide ermektir ki ukba olan cennete girme ya da cehennemden korunma isteği değil Allah'ın cemalini seyreden dostlarından olmaktır. Bu dostluk, zikrimin uyandırdığı aşk ateşiyle benliğimin yanıp kül olmasıyla benden geriye hiçbir şeyin kalmadığı yerde Hakk'ın zahirliğiyle gerçekleşecektir. Zikrettikçe zikredilene yaklaşırken zikrettiğimde fena bulmak, buzun ateşe yakınlıkla buzluğundan erimesi gibidir. Bu uğurda ne dünyalık ne de ukbalık hiçbir şey beni zikrimden alı koyamaz hale gelmeliyim. Nur suresi 37 ayeti kerimede,

Nice adamlar vardır ki, ne bir ticaret nede bir alışveriş, Allah'ı zikretmekten kendilerini alıkoyamaz.

denilmektedir. Dünyada pazarım devam ederken, gayemde ukbalıklar hedefimdeyken benliğimle bulunmaya devam etmiş olurum ki benliğin olduğu yerde Allah'a dostluk gerçekleşmez çünkü Allah tevhitliktir.

**Hayf ederler cahiller mahzun olur zahitler
La havf olur âşıklar her nefes derim Allah**

Haksızlık eder cahiller çünkü onlar Hak'la değil egolarıyla birlikte bulunanlar olduğundan nefsi emmare boyutunda tutup kendilerine zulmedenlerdir. Üzgün olurlar zahitler çünkü onlar da içinde benlik bulunan zikir ve ibadetle meşgul olduklarından zikirleri ve ibadetleri Allah'a ulaşmamaktadır. İçinde ikilik olan hiçbir şey Allah'a ulaşmaz. Bu sebeple Allah ile yapılan her iş ibadet, benlikle yapılan ibadet bile küfürdür. Cahille aralarındaki fark, cahil ben derken kendisine ve etrafına zulmeder, zahit Allah derken kendisine zulmeder. Âşıklar ise zulmetmekten uzak durup, her fiilin faili sensin Ya Rap diyerek sabrederler, âleme farksız kendilerine farklı bakarlar. Bu hususta Kur'an'ı Kerimin Araf suresi 199 ayeti kerimesinde,

Sen af yolunu tut, iyiliği emret, cahillerden yüz çevir.

denilmektedir. Âşık, her oluşumda, her surette, her isimde yaşamın her anında nerede olursa olsun, ne yaparsa yapsın, neyle karşılaşarsa karşılaşsın telkin edildiği şekilde zikrini yapandır çünkü Cenab-ı Allah'ın bütünden kendisini zikrettiği kendisine bildirilen olarak telkin üzerine bulunurlar.

**Allah derim hep candan sensin benden zikreden
Bildim gayrı yok Senden her nefes derim Allah**

Allah derim hep candan çünkü zikre hizmet ve sevgiyle manaya yönelik zikrimi dilden kalbe indirdi de kalben zikretmeye, her oluşumu Allah'ın kendisini zikredişi olarak duymaya başladığımdan beri her oluşumda Allah'ı zikreder oldum. İşittim ki benden kendisini zikreden de kendisiymiş. İşte o zaman bildim ki gayrı yok ve asla olmamış. Gayrılık benim zannımmış ve ben bir yalanı yaşamışım ben diye kendimi zikrederken. Allah kendisinden başka ilah olmadığını beyan ederken her görünenin, Kendisinin ispat âleminde ilan edişi olduğunu ve varlığın var oluşuyla o varlıkta o varlık olmaklığıyla kendisini zikrettiğini beyan etmekteymiş. Haşr suresi 23 ayeti kerimede,

O Allah ki, O'ndan başka ilah yoktur. Melik'tir; Kuddûs'tur; Selam'dır; Mümin'dir; Müheymin'dir; Aziz'dir; Cebbar'dır; Mütekebbir'dir. Allah, (müşriklerin) şirk koştuklarından çok yücedir.

denilerek bu hakikat beyan edilmektedir ve fakir, gayrı olmadığına kendimde ve âlemde şahadet ederek zikrettiğimi apaçık her yüzde ispatta buldu. Şimdi, Allah'ın zikrini varlığımda işiyor, mest olup kendimden geçiyorum.

**Gitti cehl-i delalet geldi nur-i hidayet
Erdi Hak'tan inayet de La İlahe İllallah**

Gitti cehalet karanlığı, geldi hidayet nuru ve Hak'tan ihsanlar çünkü aslında görülmemezlik değilmiş görünmeyişi Hakk'ın ihsanlarının. İhsanlar her an gözümün önünde durmakta ve görülür, işitilir haldeymiş. Bu o kadar ki nereye yönelsem, neyi görsem gördüğüm hep O imiş. Fakir cehaletin karanlığında olduğu için var olanı göremiyormuş. İsrâ suresi 15 ayeti kerimde,

Kim hidayeti bulmuş ise kendi için doğru yolu bulmuştur. Kim dalâlete gitmiş ise yine kendini dalâlete sürüklemiş olur.

denilmektedir bu gerçeklik için. Zikre hizmet aşkı uyandırınca aşkın narında benliğim yanarken oluşan aydınlıkta görmeye başladım gerçeği. Cehalet olan ikilikten oluşmuş bilişlerim hükmünü yitirdi de yerine tevhitte oluşan anlayışa suretin siresini, esmanın müsemmasını apaçık görmeye, Allah'ın görünürlüğünde her gördüğümde biraz daha tanımaya ve tevhit neşesini yaşamaya başladım.

**Hu derim Ya Hak derim Ya Hayyel kayyum derim
Ev ednanın bahrında her nefes derim Allah**

Fiilimde zikredenin Allah, sıfatımda zikredenin Allah, vücudumda zikredeniz Allah olduğuna şahit olunca fiilimde zikredenin kendim, sıfatımda zikredenin kendim, vücudumda zikredenin kendim olduğumu zannedişim bitti de ölmezden evvel ölüm gerçekleştiğinden varlığımın zikrettiğimim hüviyeti olduğunu keşfettim. İşte o zaman zikrettiğim kendi zahirliğimde ispat oldu da fakir zahir olanda batın oldu. Zikrettiğim bilinmeyi istediğinden bilinirliğe, fakir olma sıfatıyla kendisini zikredecek, sevecek, bilecek olarak teşbihe çıkmış oldu.

Dembir

Bilme ve bilinme cemi gerçekleştiğinden yaşam oluştu ve yaşam bütünden Allah'ın kendisini zikredişiyle ispat buldu. Fakir, ispatta ilan oluşuyla, her yüzde zikredeni seyre ve muhabbete başladı. Hicr suresi 98 ayeti kerimde,

O halde Rabbini hamd ile tesbih et. Ve secde edenlerden ol.

denilerek bu hakikat beyan edilmektedir. Hamd ile yani her yüzde tecelli eden olarak Rabbini gör, bil zikrederek Rabbinin her yarattığında kendisini zikredişine dâhil ol, Rabbin Kendisini zikrederken sen gayrı işitme ki gayrılık çıkarmayasın, kendini duymayasın.

**Yandım aşkın narına yok oldum dost varına
Fehmi'yim dildarıma her nefes derim Allah**

Yandım aşkın narına, yok oldum dost varında, Fehmi'yim sevdiğime çünkü aşkın narında sevgiliyle aramda olanları yakıp arada ara bırakmayınca sevgilinin varlığı olan tevhide dâhil olup, benliğim aşkın narında yananlar olduğundan benliğimden yok oldum. Ben benliğimden geçince sevgili kendiliği ile kuşattı da sevgiliyi görür, işitir hale geldim çünkü bana benimle görünür, işitilir, tutulur oldu. Yokluğum sevgilin zahirliğinde güzelleşti, sevgiliye layık hale geldi. İşte o zaman sevgili fakirle esma ve suret giyininip zahire çıktığının gerçekliğiyle kendisini bana bende muhabbet etmeye başladı, yarattığı benimle görülür, işitilir oldu. Her işim, her fiilim, her sözüm sevgilinin kendisini zikredişi oldu. Hud suresi 56 ayeti kerimede,

Muhakkak ki ben, benim ve sizin Rabbiniz olan Allah'a kulluğa yöneldim. Hiçbir canlı mahlûk yoktur ki; Allah onun perçeminden tutmuş olmasın. Muhakkak ki benim Rabhim, Sırat-ı Müstakîm üzeredir.

denilerek bu gerçek beyan edilmektedir. Allah kendisinden ayrı ikinci bir varlık yaratmamış yaratılmışlığa çıkmıştır. Bu sebeple her bilinen, her görülen, her işitilen Allah'tır ama her nefes Allah'ı zikretmeyenler bilemez, göremez, işitemez. Hu...

Dembir:

Hz Niyazi,

“Hüda davet eder elhamdülillah

Bu can dosta gider elhamdülillah

Hakikat şehrine çün rihlet oldu

Gönül durmaz uyar elhamdülillah”

diye başlayan nefesinde hidayeti ve şefaati iç içe işlemiştir. Bu beyiti nasıl anlamalıyız efendim?

Özkan Günal:

Niyazi sultan bu beyitinde, hidayet olan irşadı işlemiştir ve bizlere hidayet ile şefaate tevhitliğini anlatmıştır.

**Hüda davet eder elhamdülillah
Bu can dostu gider elhamdülillah**

(Hüda davet eder elhamdülillah, bu can Hakk'a gider elhamdülillah)

Hüda, doğru yol gösteren, hidayet eden anlamına gelen, Cenab-ı Allah'ın tevhide yani kendisine davet ismi olup, Hüda'nın daveti Hüda'ya dil olan Mürşid-i Kamil'in Allah'a ulaşmayı dileyenleri kendi ikiliğini tevhit etmeye davet edişidir. Ankebut suresi 5 ayeti kerimede,

Kim Allah'a ulaşmayı dilerse, o takdirde muhakkak ki Allah'ın tayin ettiği zaman mutlaka gelecektir. Ve O; en iyi işiten, en iyi bilendir.

denilmektedir. Allah'a dünyada yaşarken ulaşmak yani Allah'ı gayrılıksız bilenlerden olup, cemalini seyretmek isteyenler için yapılan davet. Bu davet, talibin kendiliği dışında bir yere değil, bizzat kendi aslına yapılan davettir çünkü insan olarak yaratılan bizler için tevhide olan uzaklık zahiri değil idrak boyutundaki uzaklıktır, zahirlilik zaten tevhit üzerinedir. Bizler tevhit üzerine olan tevhidin zahirliğinde bulunan anlayış olarak, isim ve suret boyutunu ikincillik olarak algıladığımızdan dolayı tevhidin içinde ikilik zannıyla bulunuyoruz ki zannın kalkmasıyla birleşmesi gereken tam da budur. Birlemek, var olan iki olguyu bir etmek değil birisini yok etmekle gerçekleşen birlemektir ki tevhit olması, ikiliği çıkarmanın yokluğuyla gerçekleşmektedir. İki olmadığı için ikinciyi birlemek mümkün değildir. Davet, ikincillik zannının yok oluşudur. Necm suresi 28 ayeti kerimede bu gerçeklik,

Onların bir ilmi yoktur. Onlar sadece zanna tâbî olurlar ve muhakkak ki zan, Hak'tan yana hiçbir şeye fayda sağlamaz.

denilerek beyan edilmektedir. Şimdi, tevhit ikinin bir olması değil ikincinin yok olmasıdır demiştik çünkü zaten ikinci hiç olmadı! Peki, ikinci hiç olmadıysa biz nasıl ikiliğe düşüp tevhitte habersiz yaşayanlar haline geldik? Bu hal, tevhidin zahirliğinin sahiplenilerek gerçeğe bakarken zan görülmesinin sebebi olan anlayışı kendimizde oluşturmamız sonucu şekillenen ve doğru zannetmemizle oluşan zan halidir. Böyle duyduk, böyle öğrendik, böyle bildik! En yakın ve en uzak, tanıdığımız herkes bu hal üzerine olduğundan bize de bu hal yüklendi ve biz kendimize giydirilen bu hal üzerine yaşamımızı sürdürmeye başladık. Doğruların içinde yalanı yaşamak denilen ikilik anlayışı içinde sürdürülen yaşam, aslında zan temelleri üstüne inşa edilmiş süslü ikilik binasından başka bir şey değildir. Enam suresi 116 ayeti kerimede,

Eğer yeryüzündekilerin çoğunluğuna uyarsan seni Allah yolundan saptırırlar. Çünkü onlar sadece zanna uyarlar ve saçmalarlar.

denilerek beyan edilen de bu gerçekliktir. Bu yaşamın içinde Allah bir varlık ve ötelerde yaşamakta, biz bir varlık ve dünyada yaşamaktayız. Sürdürdüğümüz zan içinde de nefsaniyetimize göre gelişmiş inanç sistemi bulunmaktadır. Dil ile dile getirmesek de zandan oluşan anlayışımızda sakladığımız düşünce, Allah'ı kendi istediğimiz gibi şekillendirme isteğidir. Mevcut olanı beğenmeyip, olması gerekeni dile getirme şikâyetiyle yaptığımız budur. Kendi aslımıza cahilcesine, tevhide bakarken görememe körlüğünde kendimize zulmediyoruz. Ben ikinci bir varlığım, Allah ikinci bir varlık ikiliği olan şirk kılıcıyla, nefsi müdafaa ederken, tevhitte bağımızı keserek kendi helâkimize sebebiyet verdiğimiz zan üzerine olma uzaklığındaydık. Fussilet suresi 23 ayeti kerimede,

İşte Rabbiniz hakkında beslediğiniz bu zannınız sizi helak etti de zarara uğrayanlardan oldunuz.

denilerek anlatılan hal üzerineydik. İşte davet, bu zannın tevhitte birleşmesine değil yok olmasına ve daveti Mürşid-i Kamiller Hüda'ya dil olarak yaparlarken davet eden Hüda'dır. Daveti kabul edip davet edilene doğru gitmeye başlamak, yüzümüzü Hakk'a dönüp, Hakk'a doğru ilerlemeye başlamaktır. İlerleme, "ben ikinci bir varlığım" ikiliğini yok edecek ilerlemedir. Dıştan içeriye yapılması gereken yolculuktur ki zahirimizde kendimizi görmekten geçip, zahir olanı görecek gönül gözünü oluşturacak yolculuktur. Hu...

Kendilerine ilim verilenler, sana Rabbinden indirilenin hak olduğunu ve onun Allah'ın yoluna hidayet ettiğini görüyorlar.

denilmektedir. İşte, talip Allah'a ulaşma talebi doğrultusunda hidayet olunan ilim şehrine, Ali kapısından girerek dâhil olunca, tevhit namazını kılmaya, orucunu tutmaya, tavafını yapmaya, zekâtını vermeye başlayarak yolda ilerlemeye başlamış olur. Tevhit edeceği ikiliğinden, ikiliğin sebebinin terk ederek uzaklaşırken tevhide yakınlaşmak... Hu...

**Duyaldan can u dil vashı habibi
Hem okur hem yazar elhamdülillah**

(Sevgiliye kavuşmayı arzulayanlar, hem okur hem yazar elhamdülillah)

Kavuşmak, aradaki mesafeyi aşır arada olanı çıkartmakla gerçekleşir ki tevhit ikincil olan zannın, tevhitte yok olmasıdır. Gerçekten, sevgili olan kendi hakikatine ulaşmak isteyerek aslında benliğini yok etmek isteyen talip, bu isteğinde samimi olmalıdır. Samimiyet, isteğin gerçekleşmesi için yapılması gerekeni yapmaktır. Hud suresi 23 ayeti kerimede,

İman edip salih amellerde bulunanlar ve Rablerine kalpleri tatmin bulmuş olarak bağlananlar, işte bunlar da cennetin halkıdır. Onda süresiz kalacaklardır.

denilmektedir. Salih amellerde bulunmak, sevgiliye kavuşmayı arzulayanların bu istekte samimi olmasıyla eski yaşam tarzını, alışkanlıklarını ve ikiliğin sebeplerini terk etmesiyle, tâbi olduğu meydanın erkânına göre, meydanın âşıklarıyla birlikte yaşamaya başlayıp, kendisine göre değil Hakk'a göre bulunmasıdır. İşte onlar, Rablerine kalpleri tatmin bulmuş olarak dönenler yani Mürşid-i Kamillerine teslimiyet gösterenlerdir. Kendi bilişini terk ederek ikiliği terk etmek sonucu Mürşidine tâbilikle kendi hakikatine tâbi olmaya, bildiği gibi değil bildirildiği gibi olmaya başlayanlardır. İşte bunlar cennet ehlidirler yani tevhit üzerine olmaya başlayanlar ve kendilerine tekrar geri dönmedikçe tevhidi yaşayacak olanlardır. Maide suresi 16 ayeti kerimede,

Allah, rızasına uyanları bununla kurtuluş yollarına ulaştırır ve onları Kendi izniyle karanlıklardan nura çıkarır. Onları dosdoğru yola yöneltip iletir.

denilerek bu gerçek beyan edilmektedir. Sevgiliye kavuşmak olan Allah'ın rızasına ulaşmayı isteyenler ve bu istekte samimi olanlar kendilerine tebliğ edildiği şekilde kendilerinde ve âlemde benliklerini değil Allah'ı zikretmeye başlayanlar, kurtuluş yolu olan tevhit yolunda ilerlemeye başlarlar. Karanlık olan ikilik cehaletinden aydınlık olan tevhit gerçekliğinde kendisinden uzak olmayan hatta kendiliği olup Kendisini talibe kendisinde bildiren Allah'ı kendisinde bilmeye başlayarak nurlanırlar. İlim şehrinde nurlanmış olan talip nuruyla görmeye, işitmeye, muhabbette, bilmeye ve sevmeye başlar ki bu dosdoğru yoldur. Varlığımızın bulunuşu, ziynetlerimizin gereği üzerine başlar. İşte, Allah'a ulaşma samimiyetini

kuran talip, hem okur, hem yazar yani kendisini Rabbinin adıyla okurken, okuduğuyla yeni bir tevhit anlayışını oluşturup bu anlayışa göre amel etmeye başlar. Okumak, tevhidi okumak olup Rabbin adıyla okumak anlamında zikredilmektedir. Hidayet edici Mürşid-i Kamil, bize içinde bulunduğumuz ikiliği bildirirken aynı anda tevhidi ve nasıl gerçekleşeceğini de bildirmektedir. Bizlerin telkin edilen gerçekleri ve bu gerçeklerin muhabbetlerini dinleyerek doğruluğunu kabul edişimiz Mürşid-i Kâminden Rabbin adıyla okumamızdır. Okumaya başladık, Allah'ın yarattığı her zerreden Kendisini zikrettiğini, cümle fiilden fail, mevsuf ve mevcut olduğunu çünkü bize tevhit dili öğretildi de yaşamda bu dille yazılmış olanı okumaya başladık.

Şimdi, okuduklarımıza kendimizde şahit olarak yazmalıyız ki keşif başlasın. Alâk suresi 4 ayeti kerimede,

Kalem yoluyla öğretir.

denilerek bu gerçek beyan edilir. Kalem, kendisini oluşturan tüm olgularıyla varlık olup, akletmek, idrak etmek, görmek, işitmek, bilmek, sevmek ve keşfedebilmeklik olan nefistir. Nefsi, ikilik pazarından alıp ilim şehrinde aslına tâbilikle var oluş gayesine döndürmüş olarak Peygamber efendimizin,

Nefsine arif olan ancak Rabbine arif olur

Kutsi hadisini varlığımızda yaşayamaya başlarız. Nefsimizi Rabbin adıyla okuyarak nefsimizden Rabbe arif olup yazanlardan yani nefisten Rabbi keşfedenler olmakla ancak sevgiliye, Allah'a kavuşabiliriz. Kavuşulacak olan sevgili kendimizden ötede değil, bizzat kendimiz dediğimizin tevhitliğindedir. Samimiyet ikiliği yok edince tevhit gerçeğine arif olmaya başlarız. İlim şehrinde okuyup yazmak tâbiriyle tevhit ilmini tahsil etmeklik sonucu ilmin vücutlanması olmak. Hu...

Yakın geldi tulua şems-i ruhum Bugün günüm doğar elhamdülillah

(Doğumu yakınlaştı tevhidin, bugün günüm doğar elhamdülillah)

Kendimiz tarafından varlığımızın ikiymiş zannıyla görülmesi tevhide perdeleyişimiz olup bu perde sahiplenişlerimizle oluşmaktadır. Sahiplendiklerimizin her birisi bir perdedir ve tek tek açmadıkça gerçeği göremeyeceğiz. Gerçeğe bakıp perdeyi gören körler olarak yaşamaya devam edeceğiz. Bu sebeple, tevhidin doğumunun yakınlaşması perdelerin birer birer açılmasıdır ki buna giyindiklerimizi tek tek çıkartarak soyunmak da denilebilir. Tevhidin doğumu, üzerindeki elbiselerin tamamının çıkmasıyla üryan kalmasıdır. Elbisesiz haliyle görmektir, görmek istenileni. Bu idraken gerçekleşen bir doğum olup aslı itibariyle olmayanın oluşmaya başlaması değil, olanın gerçekliğine ulaşılmasıdır. Elbise çıkınca üryanlığın oluşmadığı, zaten üryan halin elbise giyilerek örtülmüş olması gibidir. Yoksa doğması gereken doğmaz aslında çünkü o doğmamış, doğrulmamıştır, O her an varlığı Kendiliğinden olan daimidir. Cenabı Allah Kendisini anlatırken, İhlas suresi 1-2-3-4 ayeti kerimelerde bize bu gerçeği,

De ki, "O Allah, Bir'dir. Allah Samet'tir. O, doğurmadı ve doğurulmadı. Hiçbir şey O'na denk ve benzer değildir."

diyerek açıklamaktadır. Doğan tevhit değildir çünkü tevhit zaten her daim var olandır yani tevhit yoktu da biz onu doğurduk anlamında zikredilmiyor. Var olanın bilinir hale gelmesidir ki tıpkı güneşin karanlığa doğmasıyla karanlığın kalkması zaten var olan güneşin sabah oluşmayıp zahire gelmesi gibidir. Her sabah başka bir güneşin gece boyunca yeniden var olmasıyla doğması değil olanın görülür hale gelmesi gibi bizim de cehaletimizin tevhit nuruyla aydınlığa dönüşmesidir. Aslında doğan tevhit olmuyor, doğan bizim

tevhide yani ilim şehrine girişimiz ve ilimle aydınlanmaya başlamamızdır. Tevhide doğumumuz tıpkı dünyaya doğmamızla aynıdır. Yakın gelmesi ise zanlarımızın yani bize görelerin gerçekliğinin üzerinden kalkmasıyla gerçekleşmektedir. Doğum gerçekleştiğindeyse karanlıktan dolayı görülemeyenler görülür hale gelir ki görmediğimiz ama varlığını bildiğimiz, işte o zaman apaçık görülür olur ki görmediğimizden dolayı onun hakkında yürüttüğümüz zanlar gider gerçek kalır geriye.

Bu gerçek tevhit olup ulaşmak istediğimiz Allah'ı Allah'ın kendisini bildiği gibi bilmeye başlamaktır. Şimdi bizler bilmeye başlayınca mı bilinmiyordu da bilinir hale geldi? Hayır, gece diye tabir ettiğimiz kendi cehaletimizden tevhibi ismen bilip gerçeğini bilmediğimiz için göremediğimiz, biz bilmiyorken de mevcuttu. Bize göre karanlığın içinde de vardı ve var olduğu için gün doğunca yani görülür hale gelince görülmeye başladı. İşte tevhit kendisinden başka olmayandır biz görmesek de aslında görünen hep odur. Enam suresi 13 ayeti kerimede,

Gecede ve gündüzde bulunan her şey O'nundur. O, en iyi işitendir, en iyi bilendir.

denilerek anlatılan hakikat, tevhit gerçeğidir. Bizler sahiplenmeyi terk ederek ölmezden evvel ölmenin sırtına ermiş oluruz. Yokluk zahirlikte değil idrakte gerçekleşir ki aslında yok olmak değildir çünkü insan olarak varlık âleminde tecelli eden Allah, bilmekliği olarak tecelli ettiğinden Kendisinin "Kul" diye zikrettiği yine Kendisinin Kendisini bilen sıfatıdır. İşte bu bilmeklik, bilinmeklikte çalışmaya başladığında bize nispetle doğum gerçekleşmiş olur. Bilecek olan bilinecek olanın batınlığında bilinecek olanla birlikte batındır. Gece kaplamış her yeri ve var olan batında kalmıştır. Sonra bilinecek ve bilecek olanın görünmeye başlamasıyla gün doğmuştur ki varlık yaratılmış olur. Bilinecek ve bilecek tevhitliğinin zahirliğidir. Batında olanın zahire gelmesi olmayanın olur hale gelmesi değildir. Olmayan olsa idi biz var edemezdik. Bu sebeple bize ait olmayı sahiplenmek ikiliktir çünkü bize ait değil, yine bu sebeple yokluk gerçekleşmektedir ki aslında yokluk değil. Hadid suresi 6 ayeti kerimede,

Geceyi, gündüzün içine sokar ve gündüzü, gecenin içine sokar ve O, sinelerde olanı en iyi bilendir.

denilerek bu hakikat anlatılır. Bilemediğimizi bilir hale gelmemiz, bilmekliğe doğmamızdır. Hu...

Ölüm dedikleridir halvet-i yar Kamu ağyar gider elhamdülillah

(Ölüm dedikleridir yâre kavuşmak, cümle gayrılar gider elhamdülillah)

Yar yani ulaşmak istediğimiz Allah kendi tevhitliğiyle zahirde olandır. Bu sebeple yâre kavuşmak tevhide ermekle mümkün olduğundan ikiliğin yokluğu yani varlıktan ölmek sunulan hediyedir. Bu hediye vermeyen yâre kavuşamaz çünkü kendisinden başka olmayan yerde beklemektedir. Mevlana Hz bu hakikatin beyanında,

Ölün, ölün, ölmekten korkmayın! Ölmek yok olmak değil gerçekte var olmaktır

demektedir. Ölmek, yok olması gereken zannın gönül rızasıyla yok edilmesidir ki mülkü sahibine teslim etmektir. Kendimize ben demekten geçip, telkin edilen zikrettiğimizi kendimizde zikretmektir. Zikredilen Allah olunca benlik Allah'ta yok olur. İşte o zaman biz ikiliğe ölüp yâre ulaşmış oluruz. Duhan suresi 56 ayeti kerimde,

Orada ilk ölümden başka bir ölüm tatmazlar. Allah, onları cehennem azabından korumuştur.

denilerek bu gerçek beyan edilir çünkü insan sadece bir kere ölür ki bu ya gönül rızasıyla ölmezden evvel ölmektir ya da zorunlu olarak. Giyindiğimiz benlikten soyunma sonucu kendi hakikatimize kendimizde şahit olarak Hakk'ın zahirliğini kendi zahirliğimizde görmek gerçekleşir.

Dembir

Bizden uzak olmayan hatta Kaf suresi 16 ayeti kerimede,

Biz, ona şah damarından daha yakınız.

denilerek beyan edildiği gibi bize bizim biz olmamız kadar yakın olan Allah'a kendimizde ulaşmak gerçekleşir. İşte bu yanacak bir şeyimizin kalmayışıyla geçince yanılacak yerden geçip birliğe girmektir. Kamu ağıyar olan yardım gayrıları, bizim yardım gayrı varlık anlamı yüklediklerimize ki bu anlamı yüklememizin sebebi olan ikilikten doğmuş bilişler hükmünü yitirdiğinden benlik ve gayrılık kalmamış oldu. Gitmesi, varlık âleminde varlığının son bulması değil, gerçek değerine ermesi oldu çünkü gerçeklik ilim şehrinde nurlanmış gözle görülmeye başladı ki her görülen görmek istenilenin görünürlüğüydü zaten. Bizler yâre bakarken elbisesini görüp kendisini göremeyen körlerdik de bize talebimiz neticesinde hidayet edilmesiyle elbiseyi giyeni görecek gönül gözü sunuldu o şehirde. Şimdi nereye baksak gören ve görülen tevhitliğinde seyirdeyiz. Bakara suresi 115 ayeti kerimde bu gerçeklik,

Artık doğu da batı da Allah'ındır. Her nereye baksanız Allah'ın veçhi oradadır, Allah vasidir

denilerek bu hakikat beyan edilmektedir. Evet, ölüp yâre kavuşunca gayrılıktan geçmiş olduğumuzdan yardım gayrısının kalmadığı yere girmiş olduk. Denize dalınca denizden gayrısının kalmaması gibidir. “Ama denizin içinde su var, balık var, yosun, midye, kum var” diyenler için yardım gayrısı henüz devam edenlerdir çünkü bunların tümü denizdir. Deniz onlar ile denizdir ve onlar denizin zahirliğidir. Denizin içinde balığı, yosunu, kumu, midyeyi deniz olarak görürsün, gördüğün balık değil denizdir. Bakara suresi 255 ayeti kerimede,

O'nun kürsüsü gökleri ve yeri içine alır.

denilerek, Allah'a kavuşanın kendiliğinin kalmadığı beyan edilmektedir. Velayet şehrine girip nurlanan, nurdan başka bir şey göremez, kendisini bile. O ilim şehri Allah'ın kendisini bildiği bilginin tecellisiyle nurdan ibarettir. Araf suresi, 89 ayeti kerimede bu hakikat,

Rabbimizin ilmi her şeyi kuşatmıştır. Biz sadece Allah'a dayanırız.

denilerek anlatılmaktadır. Biz yani ölmezden evvel ölüp yâre kavuşanlar, yardım gayrılarının kalmayışında yarla vuslat ederiz. Kendimize bakıp yâri seyrediriz. Hu...

Şehadet mansıbidir âli mansıp Bize veriliser elhamdülillah

(Şehadet makamıdır en yüce makam, bize de nasip oldu elhamdülillah)

Şehadet iki anlam taşıyan kutsal bir kavramdır. Birinci anlamı şehit olmak, ikinci anlamı görmektir ki İslam şehadetle başlar çünkü içeriği şehadetle mümkündür. İçinde şehadet olmayan inanç, imana dönüşemez. Bu sebeple Niyazi sultan “Şehadet en yüce makamıdır” demektedir. Hac suresi 58 ayeti kerimede,

Allah yolunda hicret edip sonra da öldürülen veya ölen kimseleri Allah, mutlaka güzel bir rızıkla rızıklandıracaktır. Ve muhakkak ki Allah, rızık verenlerin mutlaka en hayırlısıdır.

denilmektedir. Allah'a ulaşma yoluna dâhil olan talip, şehadet şerbeti içerek gerçekleşeceği için aslında şehit olmaya talip olduğundan, şehadeti neticesinde Allah için ölüncü şehit olur. İşte bu şehadet sureti gören aklı görüşün kalkmasıdır ve suret kalkınca suret zahir olur. Şehadet, bilmekten geçince gerçekleşir ki bilmekten geçince bilineni bilmeye başlarız. Bilinmesi gereken Allah'ı bilmek için Allah'ın bilgisini bilmek gerekliliğinde kalanlar, Allah'ın ilmini bilenlerdir lakin onlar Allah'ı bilen değildirler çünkü Allah'ı bilen, gayrıyı bilemeyen olduğundan o talip şehadet şerbeti içip şahitlerden olmuştur.

Allah'ın ilmini bilenin gördüğü bilgisi, Allah'ı bilenin gördüğü Allah'ın Kendisidir. Burada anlaşılması gereken şudur ki ilmini bilmekle bilineni görmek, bilmekten geçmekle mümkündür. Bilmek, bilecek olan varlığın mümkünlüğüyle gerçekleşir ki tevhit ilmini bilmek şehadet şerbeti içmeyi gerektirdiğinden şehadet şerbeti içen talip bilmekten geçmiştir. Bu sebeple en yüce makamdır çünkü varılan yer bilinenin Kendiliğidir. Arada bilen ve bilginin kalmadığı, bilen, bilgi ve bilinenin Allah olduğu yerde gerçekleşen şehadet yani görmeklik. İşte onlar talip oldukları yokluk deryasına soyunup dalanlardır ki onların deryaya olan şahitlikleri tevhit üzerinedir. Mearic suresi 33 ayeti kerimde,

Onlar, şahitliklerini dosdoğru yapan kimselerdir.

denilerek şehadete erenler işaret edilmektedir. Onlar görülenin görülür halinden görürler elbiseyi görmeden. Onlar, yok olduğu Hakk'ın değerleriyle ziynetlenenlerdir. Nisa suresi 166 ayeti kerimde,

Öyle ki, Allah sana indirdiği şeyi, kendi ilmi ile indirdiğine şahitlik eder. Ve melekler de şahitlik ederler. Ve Allah şahit olarak kâfidir.

denilmektedir. Allah'ın bildirdiği ilme şahitlik etmesi kendisini bildirmesidir. Bildirilenler ışığında, bildirilen bildirilende ispat edildiği için bildirilen talip bilmeye başladığı ilme kendisinde şahit olunca Allah'a şahit olmuş olur. Bu şehadet beraberinde Allah'ın kendisini bilmesi olan kulluk bilincini doğurduğundan bilen ve bilinen ve bilgi tevhitliği kesrette vahdet zevkidir. İnsan olma özelliği olan Allah'ın kendisini bildiği bilginin vücutlanmış halinden Allah'ı bilmeklik gerçekleştiğinden talip, Elest Bezminde verdiği ikrar üzerine olmaya başlar ki yaratılış gayesi üzerine sürdürülen yaşam gerçekleşerek o Allah'tan razı, Allah da ondan razı olur. Bu gerçeklik, Beyyine suresi 8 ayeti kerimde,

Rableri katında onların mükâfatı, içlerinden ırmaklar akan, içlerinde ebedî kalacakları Adn cennetleridir. Allah onlardan razı olmuştur, onlar da Allah'tan razı olmuşlardır. İşte bu mükâfat Rablerine derin saygı duyanlara mahsustur.

denilerek beyan edilir. İnsan sureti ve özelliğinde yaratılmış bizler için Allah'a dünyada yaşarken ulaşma

farzını yerine getirmek, ulaşılabilecek en büyük makamdır çünkü ulaşılan Allah'tır. Bu rızalığın bize de nasip olması, nasip olunanın değerini bilerek hak ettiği değeri vermekle mümkündür. Hüda'nın hidayetiyle dâhil olduğumuz ilim şehrinde, ilmin tahsiliyle Allah'ı bilip bildiğimize şehadet şerbeti içerek kendimizde şahit olmakla mümkündür. Bilgiyi, telkin edilen zikirle tevhit ederek bilgiyle zikredilenin tecellisine ulaşmış ispat olan varlığımızda şahit olarak, Allah'ın Kendisinden başka ilah olmadığına şahit oluşuna dâhil olmak, bize verilmesidir. Bilinmelidir ki tevhit gerçekliğinden sunulan her bilgi beraberinde ispatta bulunmayı ister ki bilginin giydirdiği mesuliyet bunu gerektirir. Hu...

**Gözüktü mana yüzünden cemali
Bozuldu hep suver elhamdülillah**

*(Gözüktü mana yüzünden cemali, bozuldu hep
suretler elhamdülillah)*

Hakk'ın cemali, Hakk'ın yüzü olup burada yüz bizim anladığımız şekilde her ismin kendisine ait bir görünürlük şeklinde suret yüzü değildir. Bizler, maddesel âlemde giyindiğimiz suretimizin getirisi olarak cemal kavramını isme özel, diğerlerinden farklı ve diğerlerinde görünmeyen şekil olarak kayıtlamaktan geçtiğimizde yani bir ismin yüzünü değil de yüzü görmeye başladığımızda cemal görmeye başlarız. Misal olarak Ahmet'in yüzünü, Mehmet'in yüzünü, filanın yüzünü görmekten sadece yüzü görmeye geçmek Cemal görmeye geçmektir. Madde kaydından geçip mana yüzünü görmeye başlamak, sureti değil o suretle görünür hale gelen özelliği görmeye başlamaktır. Cemal, yüz güzelliği, zahirî ve batınî güzellik, Allah'ın tecellisi, Allah'ın sıfatlarının görülür halidir. Şunu iyi anlamak gerekir ki kavramlar Allah'a tevhitte bireysellik değil bütünselliktir. Yunus suresi 26 ayeti kerimede,

Onlar için Ahsen'ül Hüsna ve ziyadesi vardır. Onların yüzlerini bir keder kaplamaz ve bir zillet yoktur. İşte onlar, cennet halkıdır. Onlar, orada devamlı kalanlardır.

demektedir. Onlar mana gözü açılanlardır ve Ahsen'ül Hüsna ve ziyadesi kavramlarıyla ifade edilen de Hakk'ın cemalidir. Onların yüzlerini keder kaplamaz yani onlar Cemal seyriinden uzak ve cemali göremeyenler değildirler çünkü onlar madde olan suret görmekten, o suretten sureti görmek olan manaya geçmişlerdir. Onlar cennet halkıdır ki cennet, cemal seyri yapılan yerdir ve onlar her nereye ve her neye bakarlarsa baksınlar cemal görenlerdir çünkü onlar dünyada âmâ olmaktan kurtulmuşlardır. İsrâ suresi 72 ayeti kerimede bu gerçeklik,

Kim bu dünyada körlük ettiyse ahirette de kördür, yolunu daha da şaşırmıştır.

denilmektedir. Mana yüzünü yani Hakk'ın sıfatlarını görerek cemal perdesi olan yaratılmışlıktan cemali seyredenler, körlüğünden geçenlerdir. Onlar, Cenab-ı Resulullah efendimizin,

Gökteki şu ayı nasıl net görüyorsanız, Rabbinizi, böyle açıkça göreceksiniz.

hadisinde işaret edilenlerdir ki onlar Rabbin cemalini açıkça göreceklerdir. Evet, cemal bir suret yüzü değil suretlerle görülür hale gelen sıfattır. Bu tıpkı, meslek olarak isimlendirdiğimiz sıfatlar gibidir. Doktor, öğretmen, terzi, berber sıfatları kendiliği olarak bu sıfatla sıfatlanmışlardan görünürler. İsmi ve sureti ne olursa olsun, tıbbî bitirip doktorluk yapandan doktor, eğitim fakültesini bitirip öğretmenlik yapandan öğretmen, yetişip ustalık yapmaya başlayandan mesleğinin görünmesi, suretle mi oluyor yoksa o suretten çalışan sıfatla mı? Şimdi terzilik yapanın suretini görmek maddeyi görmektir, ondan terziliği görmek mana yüzüyle cemali görmektir. Bu sebeple aslında görünen her görünürlük cemalin görünürlüğüdür de bizler sureti gören aklî görüşle yani maddeye dayalı maddesel görüşle baktığımız için suretlerin kendisini görülen zannederiz. İşte, geldiğimiz hakikat meydanında maddesel görüşten arınarak ölmezden evvel ölünce, maddesellik anlamını kaybeder de bildirilen manaya tâbi görüşle suretlerin suretini görmeye başlarız. Baktığımızda, fiili, sıfatı ve vücudu görmeye isim ve isme yüklediğimiz müstakillik anlamını görmeyiz. Suretlerdeki ve isimlerdeki farklılıkların hükmü biter. Zaten suretlerin farklılığı sıfatların sonsuzluğudur ki yaratan Rab, yarattığı ile görünürlüğe çıkmaktadır. Haşr suresi 24 ayeti kerimede bu gerçeklik,

O Allah ki; Yaratan'dır, yokken var eden, şekil verendir, güzel isimler O'nundur. Göklerde ve yerde olanlar O'nu tespih eder. Ve O; Aziz'dir, Hâkim'dir.

denilerek beyan edilmektedir. Allah'ın her yarattığına farklı şekil vermesi o şeklin dahi kendisinde Kendisine ait olan bir sıfat olmasındandır. Bilinmek isteğiyle bilinirliğini zahire getirip görülür, bilinir, anlaşılır ve keşfedilir kılmasıdır. Tevhit olan mana gözü açılıp körlükten geçenlerin bu âlemde seyri her görülende cemal olur. Hak ile Hakk'ı halk yüzünde seyir gerçekleştiğinde halk cemaldir. Hu...

**Biliştik hem bunda ihsanlar etti
Nasibimiz kadar elhamdülillah**

(Biliştik hem bunda ihsanlar etti, nasibimiz kadar elhamdülillah)

Kul, eksikliği ve ihtiyacı olmayan anlamında kullanılan kavram olup tam ve ihtiyaçsızlık Allah'a mahsustur. Bu sebeple kul, Allah'tan başkasıyla muhatap olmayarak sevdiği, zikrettiği, bildiği Allah olmasıyla Allah'ın kulu olduğundan Allah ile birlikte Allah'ın değerleriyle değer kazanmış olandır. Cenab-ı Allah "Kul" derken kendisiyle olana seslenmektedir ki âlem Allah'ın kendisini bildiği bilginin vücudlanışyken kul Allah'ın kendisini bildiği bilgiyle bilişi olarak tecelli edişidir. Bilinirlik ve bilmekliğin arasındaki muhabbete de yaşam demektediriz. Enbiya suresi 16 ayeti kerimede,

Biz gökleri, yeri ve ikisinin arasındakileri oyun olsun diye yaratmadık.

denilerek bu hakikat vurgulanmaktadır. Nakıs yani kendisindeki özellikleri bilmediği için kullanmadığından dolayı noksan kalmış olan kişilerin zannettiği gibi yaşam, ihtiyaçlarımızı gidermekten ibaret değildir. Nasıl ki yemek yiyip içme, barınma, giyinme, eşya sahibi olma özelliklerimizi dünyada karşılığı olduğu için kullanıyorsak, insan olmamızın sebebi olan asıl değeri taşıyan manevi özelliklerimizi de yine dünyada kullanmalıyız. Bunlar, Allah'ı bilme, zikretme, sevmeye, işitme, görme, keşfetmeyle Allah'a muhatap olmak sonucu "Kul" olma özelliğimizdir. Kul olma özelliğimizi kullanmadan sadece temel ihtiyaçlık özelliklerimizi kullanarak noksan olan kişiler için yaratılmışlık olan yaşam onlar için oyun oynamaktan ibarettir. Küçük bir çocuğun oyuncak arabayı eline alıp kullanıyormuş gibi yapması hoş görülür de, gerçek araba kullanacak büyüklüğe gelen için hala oyuncak arabalarla oynayıp birde araba sürmek işte budur demesi gibidir. Oysa yaşam, oyun oynamak için değil, Allah'a muhabbet içindir. İşte bu muhabbet yaşamda Allah'ı keşif ve seyir ile gerçekleştiğinden yaşam Allah'ın Kendisini bilinir, görülür, işitilir ve keşfedilir hale getirişidir. Kutsi Hadiste Cenab-ı Allah,

Ben gizli bir hazine idim görünmek istedim âlemleri yarattım, bilmek istedim Âdemi yarattım

demektedir ki gaye olan Allah'ın isteği budur. Yaradılış amacımız apaçık ortadayken gizli olan hazineyi keşfetmek, onunla muhabbet etmektir ve kulluk budur. Zariyat suresi 56 ayeti kerimede,

Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım

denilerek beyan edilen hakikat bizim kendisine kulluk etmemizdir. İşte Niyazi sultan, "Biliştik hem bunda ihsanlar etti, nasibimiz kadar elhamdülillah" derken bizim Allah'ın bilinirliğinde kendimizi bilmekten geçme sonucu Allah'ı bilmeye başlamamız olan kulluğumuza dikkat çekmektedir. Biliştik, yani Allah'a kulluk yapmaya başladık demektir. Allah'a kulluk yapmaya yani her yaratılmışta Allah'ı zikretmeye başladığımızda her görülende cemal seyri başlar ki, her diyerek çoğul olarak zikrettiğimiz kesretin her birisi Allah'ın kendisine ait bir sıfatıdır.

Sıfatları o sıfatlarla Kendisini bilinir hale getirmesi olduğundan farklı farklı sıfatlarından keşfetme gerçekleşir. Neden nasibimiz kadar? Çünkü bilinirlikte bilinir halde bulunan Allah, sınırsızdır ki sınırsızlığı bilinirliğini de sınırsız yapmaktadır. Bizler, Allah'ın biz olma sıfatıyla zahire gelişi olduğumuz için ve biz de baki olsaydık Allah'ın sınırsızlığı sınırlanmış olacağından sınırlı varlıklarız ve bu sebeple bildirdiği kadar bilebiliriz ve ne kadar çok bilsek sadece bildiğimiz kadar olduğundan asla bütünü bilmiş olamayız. İşte, nefsin kulu iken Allah'la aramızda kalan yaşam, Allah'ın kulu olmaya başladığımızda cemal perdesi haline geldi. Perdeye bakıp perdeyi gören iki anlayış yerine tevhit anlayışı doğunca elbiseyi giyeni görmeye başladık ve her bir elbiseyle elbiseyi giyenin özelliklerini bilmek olan ihsan almak devreye girdi. Yaşam, Hakk'ın halkiyet giyişiyle şahadet âlemine çıkışından başka bir şey değildir. Bilen ve bilinen birlikteliği ile tecelli olan yaşamda Hakk'ı işitmek, kelâm olan her fiil, her sıfat ve her vücutta Hakk'ı işitmekle, görmekle mümkün olup Hakk'ın kulu olmaktır. Sesi işitip sahibini işitmek noksanlığımızdır ki tamamlanması İman için farzdır. Yasin suresi 61 ayeti kerimede,

Bana kulluk edin ancak, budur doğru yol.

denilerek bu hakikat beyan edilmektedir. Hu...

Ne gam giderse dünyadan Niyazi

Visaline erer elhamdülillah

Ne gam giderse dünyadan Niyazi, yaşarken yâre kavuştuk elhamdülillah)

Allah'ı yar edinip yârine kavuşma arzusu duyan âşık, Allah derdiyle dertlendiğinden dermana erememe üzüntüsüyle perişan olur. Bu dert ile Hüda olan yârin gel demesiyle yâre doğru çıktığı yolculukta, yüz görümlülüğü olan yokluğunu oluşturmaya başlar ki yar olan Allah'a sunulacak hediye bir yerden alınan değil bizzat aşığın kendisinde zahir edeceği hediye olmalıdır çünkü yar tevhitte beklemekte ve tevhide varlıkla girilmez. İşte, Ali kapısından geçip ilim şehrinde varlığından soyunarak üryan kalan âşık tevhide girdiğinde yârini kendisinde seyretme, kendisinde görmeye başlar ki uzaklığın üzüntüsü gitmiştir. Dünya olarak zikredilişi bu vuslatın dünyada olması gerektiğindedir. Ölünce dünya hayatından uzaklaşıp ahiret hayatı yaşandığı için, ölmezden evvel ölen âşık da dünyada ahiret hayatı yaşamaya başlar. Fatır suresi 34 ayeti kerimede,

Endişelerimizi gideren Allah'a övgüler olsun. Rabbimiz gerçekten bağışlayandır, takdir edendir.

denilmektedir. Evet, âşık Allah'a ulaşma talebiyle aslında Allah'ta yok olup Allah ile olmayı talep edendir ki o bu talebine dünyada ulaşip ulaşamayacağı konusunda endişe duyar. Allah, aşığını kendisine ulaştırarak olan tevhit yoluna davet edip, yolda Kendisini aşığın varlığında bildirip ispat ederek aşığın endişesini giderendir ki övmek, yolda kalıp ikiliğimizden geçmektir. İkiliğinden geçen âşık maşukuna kendisinde ulaşarak kendi zahirliğinde ispatta, kendisini maşukunda batın bulduğunda bağışlanmış olur ki beraberinde maşuk, kendisinde yok olan aşığını kendisiyle ziynetler de takdir etmiş olur. Melekler,

Âdem As için Allah'a "Ya Rabbi! Kime benzetelim?" diye sorduklarında Cenab-ı Allah'ın, "Bana bakın, bana benzetin" demesi gibidir. İşte âşık yaşarken ölmezden evvel ölünce maşukunda batın olduğundan maşukuyla ziynetlenerek maşukuna benzer. Bu benzeme, maşuku göreceğ göz, işitecek kulak, muhabbet edecek dil, fikredecek idrakla ziynetlenmedir.

Âşık, maşukun batınında cem halinden zahirinde cem haline geçince her gördüğü maşukunun cemali ve cemal görececek göz ziynetiyle ziynetlendiğinden maşuk cemalini seyir başlar. Ulaşma gerçekleşmiş, dert dermana ermiş, üzüntü neşeye dönmüştür. Rum suresi 15 ayeti kerimede,

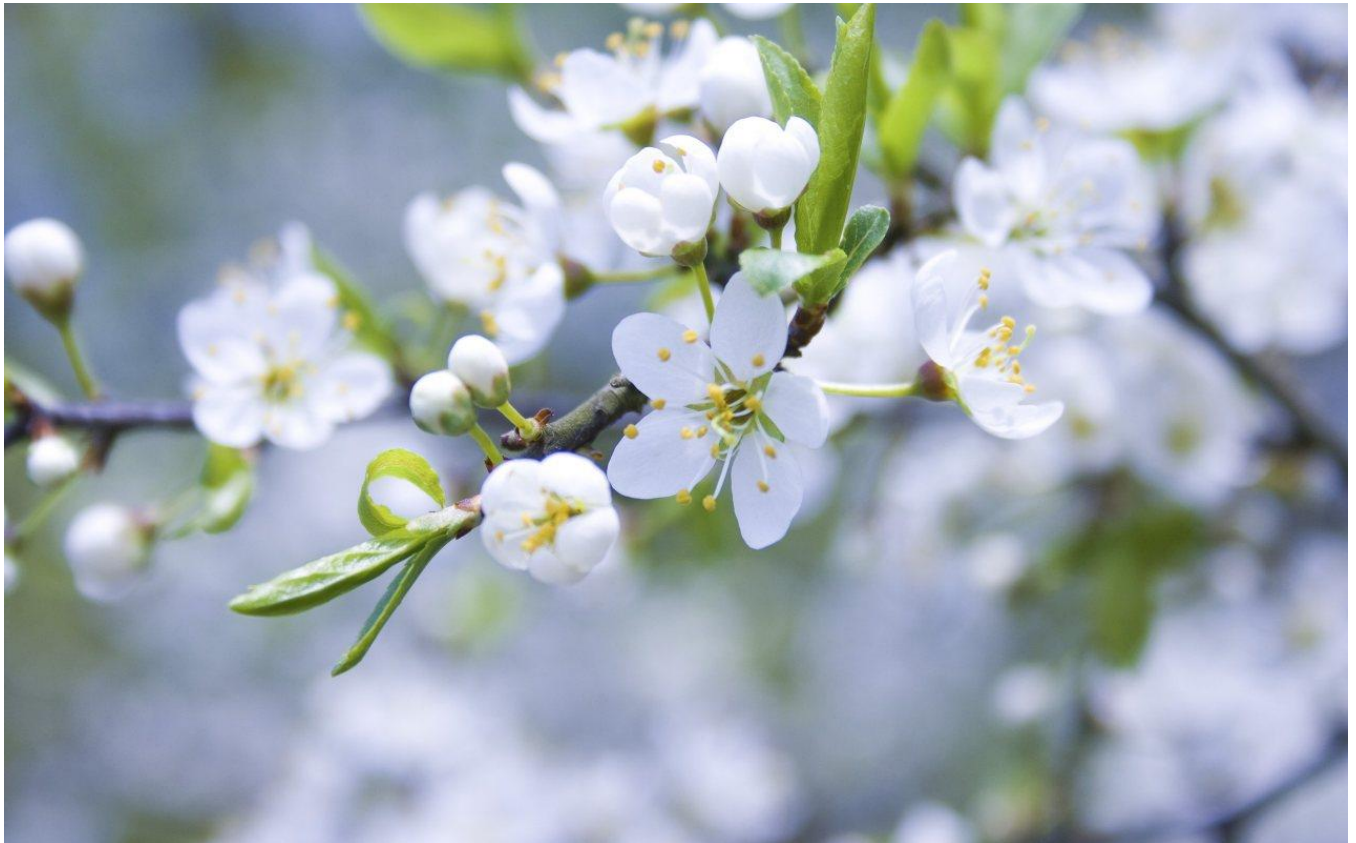
İman edip salih ameller işleyenlere gelince, işte onlar cennet bahçelerinde sevindirilirler.

denilerek bu gerçeklik beyan edilir. Dünya Allah'la aramızda bulunan olmaktan Allah'la muhabbet mekânı haline gelmiştir ki yaşam tevhidin zuhuru, muhabbetin kelamı, maşukun cemalidir artık. Âşık, hamd maşuka mahsustur zikrinin ispatında her yüzde maşukuna muhataptır çünkü hamd tecelli olan demektir ve tecelli görünen her şeydir. Maşukunu görececek gözle ziynetlenen âşık maşukuna bakarken görememe körlüğünden geçtiği için şimdi görerek yani kalben ve şahit olarak hamd maşukuma mahsustur demeye başlamıştır. İşte, Niyazi sultan, dünyadan gam gitti derken dünya olarak kendisini kast ederek, “Üzerimden üzüntü ve endişe kalktı çünkü hidayet olunduk, Ali kapısından geçip ilim şehrine girdik, şehadet şerbeti içerek şahitlerden olduk da Hak'ta batın olmayla Hak'la ziynetlendiğimizden Hakk'a muhataplık başladı, Allah'a yaşarken kavuştuk” demektedir. Fecr suresi 27-28 ayeti kerimelerde,

Ey mutmain olan nefis! Rabbine dön razı olarak ve Allah'ın rızasını kazanmış olarak!

denilmektedir. İşte, Rabbinden razı olmak gamın gitmesi, Rabbin rızasına ermek Rabbe kavuşmaktır ve Allah'tan razı olmak Allah'ta yok olmak, Allah'ın bizden razı olması Allah'la olmaktır. Hidayet olunana erip Hüda ile olmak... Hu...

Dembir: Teşekkürler efendim.

**Aşk makâmı Âlîdür Aşk kadîm ezelidür
Aşk sözünü söyleyen cümle kudret dilidür**

**Dinleyen ol işiden ol gören ol gösteren ol
Her sözü söyleyen ol sûret cân menzolidür**

**Sûret söz kanda buldı kanda sözü iş oldu
Sûrete kendü geldi dil hikmetün yoludur**

**Sûretler ün diyemez söz kendüsüz söylenmez
İşler hicâbsuz olmaz risâlet hâsilidir**

**Bu bizüm 'işretümüz oldur bu lezzetümüz
İçüp esridüğümüz Aşk şerbeti gülidür**

**Anı ana dursun anın söyleyen ol söz anın
Ol bizümdür biz anın gayri tesbîh dilidür**

**Yunus sözün tak kılan görmedi münkir olan
Ömrün zulmete salan ma'rifet yohsuludur**

Sizden Gelenler...

Hiç mecali kalmamıştı, o kadar ki arkadaşının yanından geçerken verdiği selamı bile fark edemedi. “Bir insan nasıl kendini bu duruma düşürebilir, nasıl bu kadar alçalabilirdi” düşüncesiyle kendini yiyip bitiriyordu. Girdiği çukurdan çıkmaya çalıştıkça, batacak başka bir delik bulup yine dibini boyluyordu kendi içinde.

Evine girip, camın kenarına oturup uzaklara bakarken aslında camda gördüğü kendine bakıyordu. Ne olacaktı böyle? Ölüm kalım meselesiydi içinde bulunduğu çıkmazlar bütünlüğü. Öyle bildiğimiz ölüm kalım değil, bir yerde kalıyorsa diğer tarafa ölmesi, diğer tarafa geçmek içinse bu tarafa ölmesi gerekiyordu. Bunları düşünürken uyuyakaldı oturduğu yerde. Rüya âleminin anlamsız ve karmakarışık görüntülerinden sıyrılıp mana âlemine girdiğinde, kendisine gösterilenler net ve kalıcıydı. Daha önce görmediği güzellikte bir bahçede duruyordu, karşısında iki silüet gördü, onlara doğru yürüdü. Yaklaştığında biri gençliğinin baharında tazecik bir çocuk, diğeri yaşamın parlak ışığı teninden çekilmiş bir ihtiyar. İkisine bakarken, içinde merhamet duygusu oluştuğunu hissetti. Onu gördüklerinde çocuk sevinçle ona doğru koşmaya, ihtiyar ise ağır adımlarla ona sırtını dönüp uzaklaşmaya başlamıştı. Çocuğun gelişine sevinirken, ihtiyarın gidişine üzüldü. Gitme sen de kal diyecekti ki ihtiyar dönerek,

“Bu bahçede sadece bir kişi yaşayabilir. Bu çocuk gelene kadar ben yaşadım ve burası şimdiki gibi güzel değil, kurumuş ve çalı dikenleriyle dolu bir topraktı. Bu güzeller güzeli çocuk gelince yağmur yağdı, toprak kokusu her tarafı sardı, yeşillendi, ağaçlar meyve verip çiçekler açtı. Eğer benim de kalmamı istiyorsan, eskiye döner burası! Ya beni göndereceksin ya da bu çocuğu, seçimini yap”

dedi. Bu sözlerden sonra bir şeyler söylemeden uyanıp, sağına soluna bakarak ayılmaya çalıştı. Kendine geldiğinde gördüklerini hatırladı. Tam da bulunduğu durumu anlatıyordu ve gördüğünü anlamaya çalıştı. Genç çocuğun kendisine bildirilen sır, ihtiyarın ise benliğini oluşturan eski anlayışı olduğunu, bahçede sadece birinin yaşayabileceği sözünü düşündü. Bahçe kendi varlığıydı ve ya manaya yer olacaktı ya da nefsanîyetine. İşte ölüm kalım meselesiydi, kimin ölüp kimin kalacağına yine kendisi karar verecekti.

Hayatına baktığında aslında küçük çocuğun mutlak hâkim olduğunu, ihtiyarın ise kendine zulmetmek olduğunu anladı. Kendisine bildirilen sırrın çok az kişiye açıldığını, bunun kıymetini bilmek yerine nelerle uğraştığını düşününce gülümsedi. Kendisine çay demledi, çayla beraber kendi de demlendi, tekrar oturduğunda uzaklara baktı, bu kez başkaydı bakışları, yine kendisine dönüktü ama gördüğü başka...

İhsan Can

EL-HADİ

Henüz mürşidi kâmilden, ilmi ledünden, seyri sülükten, meydandan ve namazın aslından bihaber iken, Kur'an'da gördüğüm kelimelerin bende oluşturduğu hisle her zahir namaz ritüelinin sonunda ellerimi açıp "Allah'ım beni hidayetine erdirdiklerinden, salih kullarından eyle" diye niyaz ederdim. Ne dediğimin farkında mıydım? Tâbii ki hayır. Ancak bir zaman geldi ki ne demek olduğunu bile bilmediğim hidayetle tanıştırdı. Allah, El-Hadi sıfatıyla tecelli etti gaflet ve cehalet içinde bulunduğum yaşantıma. Hidayet, "Hakk'ı Hak, batılı batıl olarak gösterip doğru yola iletmek, dalâletten ve batıl yoldan uzaklaştırmak, irşat etmek, rehberlik yapmak" anlamlarına gelmektedir. İşte benim hayatımın dönüm noktası, bütün bu anlamlarla vücutlanmış olan Efendim ile oldu. Hak'la batılla, doğru yolla, namazla, oruçla hatta Allah'la Hidayet güneşimin doğuşuyla tanıştım. İnsanla tanıştım da insanlığımın ve kendime insan dediğim için utandım. Bu doğuş, bu tanış, layık hale geldiğimden, ayrıcalığım olduğundan, çok ibadet, çokça niyaz ettiğimden değil, O'nun lütfu keremindendi. Peki, bir Mürşidi kâmile bende olup, bir meydana dâhil olmakla Allah'ın hidayeti tamamlanmış olur mu? Allah bakidir. Dolayısıyla O'nun sıfatları da bakidir ve O cümle sıfatlarıyla her an tecelli etmektedir ve etmeye de devam edecektir. Aksi halde Allah'a sınırlama getirmiş oluruz. O El-Hadi'dir ve O'nun hidayeti üzerimizde daim olacaktır. Evet, hidayet olundu ve meydana geldik. Ama bitmedi. Mürşid-i kâmilin bildirdiği her sır, yaptığı her muhabbet O'nun hidayet etmesidir. Bize Hakk'ı Hak, batılı batıl olarak göstermesidir. Bitmedi. Erenlerin halveti içeriden içeridir. Yaşamın içinde karşılaştığımız her tecelli, doğru yolu görmemiz, cahili olduğumuz bir gerçeğe aymamız, O'nu görmemiz için O'nun bize hidayet etmesidir. Her sabredişimiz, her eyvallahımız, bildirdiğiyle bulunduğumuz her an O'nun hidayet etmesidir. Allah bilinmek için hidayet eder. Hüda'nın bir anlamı, "Kur'an'ın isimlerinden birisidir. Allah Canlı Kur'an olarak, Hüda isminin vücudu olan Mürşidi Kamil olarak hidayet eder. Hidayet, Allah'ın tenezzülüdür. O'nun "Ben dilediğimi kendime seçerim" demesidir. Bize düşen, bu bulunmaz ikrama layık olmak için gayret göstermektir, bilinmek için seferber olan Allah'ı bilme yolunda azimle, aşkla yürümektir. Hu.

Ey Kerim Allah ey Gani Sultan
Dertliyiz senden umarız derman
Lütfuna had yok ihsana payan
Dertliyiz senden umarız derman

Gerçi kullarda masiyet çoktur
Rahmetin Mevlam dahi artuktur
Gayrıdan bize hiç medet yoktur
Dertliyiz senden umarız derman

Gel demez isen biz günahkâra
Bir adım kadir mi ki yol vara
Çare yok senden olmasa çare
Dertliyiz senden umarız derman

Şuna kim senden bir Hüda geldi
Feyz-i akdesden aşına geldi
Bir cefasına bin safa geldi
Dertliyiz senden umarız derman

Bu Niyazi çün zikrine düştü
Dün ü gün gönlü fikrine düştü
Zatına eren şükrüne düştü
Dertliyiz senden umarız derman

Funda Can

Hidayet

Yeter Hûda kuluna canlar feda yoluna, bu hidayetden murat yar cemaline vardıra

Hidayet, Hak yoluna yönelmek, cehalet karanlığının ortadan kalkmasıyla aydınlığa çıkmak, kurtuluşa ermek anlamlarına gelmektedir. Bu anlamlar bize çok açık ve net bir şekilde gösteriyor ki eğer Allan'ın Hidayet eli bizlere ulaşmamışsa ne Hak'tan, ne aydınlığa çıkmaktan, ne de kurtuluşa erebilmekten bahsedebiliriz. Eğer biz bugün bu manaları anlayabiliyorsak, Allah'ın bu sıfatları hakkında yorumlar yapabiliyorsak, bize Hakk'ın Hidayet elinin uzanmasıyla mümkün olmuştur. Allah'ın kullarına hidayet etmesi de Peygamberleri, Velileri Mürşidi Kamilleri aracılığı ile olmuştur. Onlar her dönem bizlere yol göstermişler, Allah'a şahit, O'nu müjdeleyen ve bizlere uyarıcı olmuşlardır. Onlar sayesinde Hak ile batıl birbirinden ayrılmıştır. Onların hidayet elinin bizlere uzanmasıyla nispetlerimizden arınıp, fiillerin failini bilir, sıfatların mevsuf oluşunu anlar ve vücutların mevcudunu görür hale geliriz. Zan perdelerinin kalkması ile ispatta olanı görebiliyorsak, her zerreden zikreden Allah olduğunu idrak edebiliyorsak, Rabbimizin bize hidayet etmesindedir. Allah'ın kuluna hidayet edişini Niyazi Sultan şu dizelerle dile getirmiştir.

Hüdâ davet eder Elhamdü-li'llâh, bu can Dost'a gider Elhamdü-li'llâh.

Allah'ın, kendisini Mürşid-i Kamil'inden her zerreden zikreden Allah olduğuna davet ettiğini, kendisinin de bu dost davetine şükrederek gittiğini,

Hakikat şehrine çün rihlet oldu, gönül durmaz iver Elhamdü-li'llâh.

Mürşid-i Kamil'inin kendisini hakikat şehri olan meydanına çağırdığını, gönlünün bu çağrı ile durduğu yerde duramayacağını ve bu davete icabet ettiğini,

Duyaldan cân-ü dil vast-ı Habîbi, hem okur, hem yazar Elhamdü-li'llâh.

Mürşidinden işittiği sırları anladığını ve idrak etmeye başladığını, bu idrak ile bu âlemi okuyup, gördüklerini yazdığını,

Yakın geldi tulûa şems-i rûhum, bugün günüm doğar Elhamdü-li'llâh.

Mürşid-i Kamil'inin aşkıyla onu ruhladığını, bu ruhlanmayla âlemin aydınlandığını,

Ölüm dedikleridir halveti yâr, kamû ağyâr gider Elhamdü-lillâh.

Allah zikriyle ölmezden evvel öldüğünü, nispet, vehim ve zanlarının yok olduğunu dünyaya ait istek ve arzularının bittiğini,

Şehâdet mansıbdır âli mansıb, bize veriliser Elhamdü-li'llâh.

O, âlâ yüce olan Rabbine şahit olduğunu, sen, ben, o kaydından geçtiğini ve Bizliğe erdiğini,

Göründü manâ yüzünden cemâli, bozuldu hep suver Elhamdü-li'llâh.

Mürşidinin mana yüzüyle tecelli ettiğini, suret görüşünün ortadan kalktığını,

Biliştik bunda hem ihsanlar etti, nasîbimiz kadar Elhamdü-li'llâh.

Hakk'ı Hak'la bilip, buluştuğunu, her an mana nimetleriyle nasiplendiğini,

Ne gam giderse dünyâdan Niyâzî, visâline erer Elhamdü-li'llâh.

Ne vakit geçerse dünya âleminden, Maksuduna ereceğini ve her an şükürde olduğunu bizlere bildirmektedir. Biz Mürşidimizin gösterdiği yolda tevhit anlayışı üzere bulunduğumuz her an, O bizlere hidayet etmekte ve bizleri doğru yola iletmektedir. Hu...

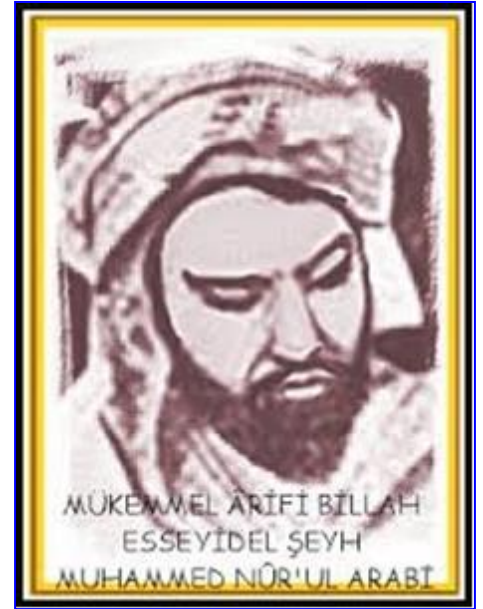
MAKALE

Seyyid Pir Muhammed Nur'ul Arabî Hazretleri

RİSALEYİ NOKTA-TÜL-BEYAN *Bismillahirrahmanirrahim*

Onuncu Bölüm.

İnsanın tevhit ve şirkini beyan eder. Ey Talip-i Âşk! Bil ki, bu zikrettiğimiz ayrıntılar; Levh-i Mahfuz, Kitab-ı Hüda'dır. Ve her nesne ki âlemde müfredatta yani ayrıntılarda zahir olur, cümlesi Levh-i Mahfuz'da yazılmıştır. Zira Hakk'ın ilm-ü kadimidir yani zatı ilmiyesinde mevcuttur. Sonradan tedbir etmek, sıfat-ı mahlûktur. Müfredat; Âlem-ü Ümmühat olan varlığın kaynağı, Levh-i Mahfuz ve Kitab-ı Hüda'dır. Bu Hakk'ın ilm-ü kadimidir ki; Levh-i Mahfuz'da yazılıdır. Bunda yazılı olan mümin kâfir her biri vakti gelince felek sebebiyle zahir olur. Hiç kimsenin buna şüphesi yoktur. Bu cümlesini harekete getiren Emr-i Hakk'tır. Ve İlmullah'tır.

Şimdi Ey Talip! Malum ola ki; halkı harekete getiren birin ikiliğidir. Bilmeyen, kendi eder sanır... Şimdi şöyle bilesin ki; nutfe ana rahmine düşer, ol vakit ananın ikiliği yani ana ve rahmindeki ne ise; her yıldızın, eğer dişi ve hareketi, eğer güzel ve eğer çirkin, neyi yaparsa, ol nutfe ki ana rahmindedir, onun zatına tevhit olur. Güzellik ve çirkinlik, zekilik, ahmaklık dâhil himmet ve hased, gani, fakir, her ne ki var, ol nutfe noktası, zatına talî oldu yani zatından zahir oldu. Zira ol nutfe, nokta cismin levh-i mahfuzudur. Ve ol levh-i mahfuz, âlemin mazharıdır. Her kimse ki mümindir, saadetin ana karnında tuta geldi. Ve her kimse ki kâfirdir, şirkin ana karnında tuta geldi. Bu vech ile bunu kendinden def etmek mümkün değildir. Ve âdem bunda mecburdur. Nitekim Habib-i Hüda Hazretleri buyururlar:

“Said anasının karnında saiddir, şaki anasının karnında da şakidir.”

Çünkü âdemoğlunun saadet ve şekavetini bildin... Ey Talip! Saadet yoldaş olan kimseyi sevdiler de, ondan ötürü saadeti ona yar eylediler zannetme! Öyle değildir. Nasibi O'nun öyle düştü. Vay şuna kim şekavet olan şirk O'na yoldaş oldu, öyle değildir kim Onu sevmediler. O'nun nasibi dahi öyle düştü. Ey Talip! Bunda dahi bir soru geldi.

Tevhit eri saadetin tuta geldi. Ve şirk ehli dahi küfrünü tuta geldi ana karnında. Peygamberler ki bir kısmı resul, bir kısmı da nebi olarak geldiler, bunların davetinden ve onlardan sonra gelen Mürşidlerin irşadından ne fayda oldu?

Cevap:

Bunda şüphe yoktur ki, Tevhit ve şirk ezelidir. Zira Kur'an ile ve hadis ile sabittir. Ama hiç işittin mi ki; Kur'an'da ve hadiste ana karnından dünyaya mümin gelen mümin gider veya kâfir gelen kâfir gider?

**“De ki: “Bu, benim yolumdur.
Bir basiret üzere Allah'a davet ederim;
ben ve *bana uyanlar* da.
Ve Allah'ı tenzih ederim, ben müşriklerden değilim.”
(Yusuf Suresi / 108)**

Seyyid Muhammed Nur'ul Arabî Hz.

Bundan sonra bil ki şirk iki türlüdür: Mutlak şirk var, şekavet-i mukayyet yani bir şart veya kayıtla bağlı olan var. Şöyle ki; sana istemeden gelen şeye mecbursun. O zaman güveni ve sabrı seç. Eğer senin isteğin ile gelir ise, sen onda sorumlusun. O zaman iyisini kabul eyle ve yaramazından kaç ve tövbe eyle, pişman ol. Kalbin ile Hakk'a yönel, kalben Allah'ı Teâlâ'dan yardım ve derman talep eyle.

Eğer bu cevaba kanmadın ise, bundan daha aydınlıklı yeni haber vereyim işit: Ey Talip! Nutfede yazılmıştır ki; insanın dili ola, kulağı ola, gözü ola, eli ve ayağı ola.

Ama yazılmamıştır ki; ne kadar söyleye, ne kadar işite ve ne kadar göre ve ne kadar endişe ede... Ama yaramaz fikir ile yaramaz işler işlersen sana bela ve musibet geleceği yazılmıştır. Eğer iyi fikirle bu işleri işlersen, sana iyilikler gele ve iyilik bulasın...

Ey Talip! Sana bir delil dahi budur: Görmez misin ki dağlarda biten yemiş ağacının yemişini yersin, seni bozar ve boğar. Ama üstat bağıc eline geçerse; onu aşılabilir, terbiye eylesin, meyvesi herkesin yanında makbul ve kıymetli olur. İşte üstat bağıcının eline geçmeyen, geçemeyen, kendi bildiği halindeki meyve ağacının bazı nedenlerle dalı budağı kurur, meyvesi yenilmez olur. Pek nadiren bu yabancı meyve yenilebilir. Gene de aşılı ve terbiyeli olanını tutmaz. Çünkü terbiye lazımdır. Onun için Nebiler, Resuller davet için gönderildi ve geldiler. Davet ettiler: Kimisi tâbi oldular, kimisi olmadılar. Ancak bize lâzım olan oldur ki; ne ile memur isen, onun üzerine, Kur'an'ı Kerim'de, Hud Suresi'nin 112. ayetinde

Emrolunduğun üzere ol!

Buna bir delilimiz dahi budur: Görmez misin bir nice göçebe oğulları, dağlarda ve köylerde eşek ve sığır güderler. Kendileri dahi hayvana benzerler, din ve iman nedir dahi bilmezler. Ama bir nicesi dağdan inip, gelip, medrese bekleyip, İnsan-ı Kamil yüzün görüp, Edep öğrenirler, terbiye olurlar. Adları avam iken, Mevlana Şemseddin, Mevlana Bedrettin olur. Bu ikisinin beyninde fark zahirdir. Ey Talip! Niceleri kaderî mezhebine katılıp, tembel ve kâfir oldular. Çalışıp kazanarak ilerlemekten kaldılar. Gerçi Resulullah buyurur, "*Kader Hakk'dır.*" Ama sen kaderi bilmezsin. Ondan ötürü dünya işinde çeviksin, ahiret işinde yavaş ve tembelsin. Nitekim Hazreti Mevlana Hüdavendigâr Mesnevi Şerif'inde buyurur,

"Peygamberler ahiret işlerini tercih ederler Kâfirler dünya işlerine düşkünlüdürler"

Ey Talip! Şol ki dünyadan sana nasip olmuştur ya, elbette sana erişir. Zira ana karnında kur'adan öyle düşmüştür. Ama ahiret nasibin ana karnından seninle beraber gelmiş değildir. O senin çalışmana, gayret etmene bağlıdır. Nitekim hikmet sahipleri demişlerdir ki "*Mücadele Hakk'tır, Hakk'tandır.*" Senin de mücadele etmen hakkındır. Çünkü dert de Hak'tan ve deva da Hak'tandır. Sen ki dert içindesin, deva aramak senin hakkındır. Mücadele, dert ve devanın Hak'tan olduğuna ve kendisinin de çaba gösterip hakkını elde etmeye inanmayan inkârcıdır. Eğer dersin ki; "*Yaşayacak kadar çalışmak gerekir. Hep peygamberlerin sanatı var idi*" Ya yeterli miktarı bu mudur ki; geceyi gündüze ve gündüzü geceye katıp, vaktiyle cemaatten mahrum olup, belki kazaya konak mıdır? Ve dahi alessabah cümleden evvel dükkân açıp, şeytanın sancağını dikip ve yine cümleden sonra dükkânını kapatıp, bu kere şeytanın sancağıyla önüne düşüp eve gelerek, hayvan gibi yatıp, sabaha deyin uyumak mıdır? Veyahut kifayet miktarı bu mudur; değerli diye ve nefisler giyip, kullar ve cariyeler ve etkiler edinip, atlar, donlar, nefsanîyetin arzularını yerine getirmek midir? Hâşâ ve öyle değil böyle ola! Allah'ı Teâlâ hidayet eyleye. Hu...

Mısri Niyazi Hz İrfan Sofraları

Üçüncü Sofra

Bismillahirrahmanirrahim.

Kur'an'ı Kerimin Hucurat suresi 12 ayetinde,

Ey iman edenler, zandan çok sakınınız. Çünkü zannın bazıları günahıdır. Birbirinizin gizlisini araştırmayınız, biriniz, diğerinizin gıybetini etmesin. Biriniz ölmüş kardeşinin etini yemek ister mi? Elbet bundan iğrendiniz. Allah'tan korkunuz. Şüphesiz Allah bağışlayıcı ve merhamet edicidir.

Bil ki, güneş nereye yönelse, karşısında karanlık görmez. Karşısına düşen her şey aydınlık (nur) görünür. Güneşin gördüğü nur, karşısına düşen eşyayı ışıklandıran kendi yüzünün nurudur. Ama zulmetin karşısında aydınlık olmaz. Karanlık, karşısında bulunan eşyada daima karanlık görür. Bu karanlık, karşısına düşen eşyayı karartan kendi karanlığıdır. İmdi güneş, kendine kıyasen, bütün âlemin nurdan ibaret bulunduğunu zanneder. Zulmet (karanlık) ise, kendisine kıyas ederek bütün eşyanın zulmetten ibaret olduğunu sanır. Güneş, arif-i billah olan muvahhit müminin misalidir. Bu zaten bütün eşyada, kendi irfanının, tevhidinin, imanının ve ayanının, Kur'an'ı Kerimin İsra Suresinin 44 ayetinde,

Hiçbir şey yoktur ki Allah'ı hamd ile tesbih etmesin. Lakin siz onların tesbihlerini anlayamazsınız.

ayetinin ifade ettiği gibi aksini, nurunu görür. Hâl bu ki aslında eşyanın bir kısmında cehalet, küfür ve isyan zulmeti vardır. Fakat o müminin bakışının nuru, bütün eşyayı kaplar da o, hepsinde sadece nur görür. Bütün insanlara iyi zan besler. Bu sıfat, bir insana, ancak kemale eriştiren bir Mürşid-i Kamil'in terbiyesi altında iç tasfiyesiyle mümkün olur. Zulmet ise cehalet ile kalbi kararmış cahile benzer. Bu adam, bütün eşyada bir eksiklik görür, herkeste bir ayıp arar. Cahil neye baksa, cehaletinin ve ayıbının siyahlığı o şeye akseder. Baktığı şey ne olursa olsun onda muhakkak bir ayıp ve noksan bulur. Fukara bilmez ki o, kendi ayıp ve noksanıdır, oradan kendine aksetmiştir. Binaenaleyh, ey Ehlullah yolunda suluk eden talip, Allah'ta mücadele et ki ruhunun güneşi battığı yerden doğsun, tutulduğu yerden açılsın, kalbinin âlemleri nurlansın, nuru yüzüne vursun ve senin yüzünden karşında bulunanlara yansiyarak hepsini aydınlatsın. Karşında bulunanlar, senin ilim ve irfanının nurundan istifade etsin, senin gölgede, yani cisminin ve bedeninin gölgesinde istirahat etsinler. İşte güzel huyun kemali budur. Allah, bizi de sizi de bu vasıflarla vasıflananlardan, Allah indinde ve insanlar indinde razı olunmuş ve sevilmiş olan bu huylarla huylanmış bulunanlardan eylesin âmin.

**Aşkın meyine ben kana geldim
Şevkın narına hoş yana geldim**

**Şem'-i tevhidi gördüm yakmışlar
Gitdi kararım pervane geldim**

**Halka-i zikri kurmuş âşıklar
Ben de sahnında cevlanda geldim**

**Mecnun'um bugün Leyla derdinden
Aklı neyerim divane geldim**

**Derdi cananın açdı yaralar
Bağrım üstünde dermana geldim**

**Ümmi Sinan'ın hak-i payine
Sürmeğe yüzüm sultana geldim**

**Yaramı bildim yârimden imiş
Bunda Niyazi Lokman'a geldim**

Halil İbrahim Baki Hz

Hidayet ve Şefa

Bütün irşat ehli, insanları Hak ve hakikat alanında uyarmak için görev aldılar ve burada hidayet ile şefa

Peki, hidayet nedir?

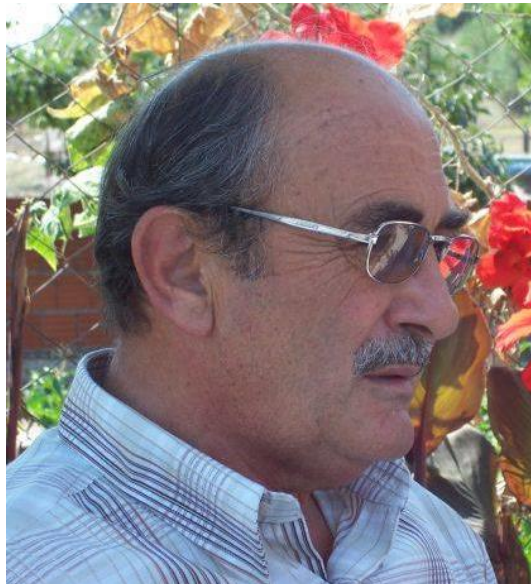
Dünkü Cuma hutbemizin konusu buydu, burada olanlar işittiler. Ama birileri de oradaki cumayı iman edinip orada hutbe dinlediler, mübarek olsun. Hidayet nedir? Biz hidayetten ne anlayacağız? Bakın, Allah'ın hidayeti yoksa Allah bir kuluna hidayet etmediyse şu an bin beş yüz sene evvel yaşamış olan o Habibullah, Resulullah zuhura çıksa bile o kişiye şefa

İlim muhabbeti hepimizin hoşuna gidiyor ama bu ilmi yaşatacak olan, meyveye dönüştürecek olan kök lazım. Kök olmazsa ağaç kurur gider. İşte o kök de zikrullahıdır. Zikrullah ilmi değerli kılar, ilim doğrultusunda zevki sunar. *“Ağacın kökünü kestiğimiz zaman ağaç kurumaya başlar. Kök görünmez, toprağın altındadır, toprağın üzerindeki kısım görünür ve hep ona değer verilir. Hâlbuki en değerlisi toprağın içerisinde gizli olandır. İşte o hiç görünmeyen, hiçbir anlamı yokmuş gibi olan o kök var ya, o kök, ağacı besleyen, ağacı diri tutan, ağacı yeşil tutan, ağacı meyveye dönüştüren hep O'dur. Kökten ağacı ayırdığın zaman ağaç kurur.”* Tahsil ettiğin ilim seni hiçbir yere götürmez zikir yoksa. Nitekim bir yere gidemeyenlerin, maksuda varamayanların temelinde, köksüzlük vardır.

Hidayet Allah'ın ilahî bir lütfudur. Nereden anlayacağız biz hidayete ermiş olanı? Sakıp Sabancı? Firavun ondan daha zengindi; Vehbi Koç? Karun ondan daha zengindi. Bu değildir hidayete ermiş olmak. Benim anlatmak istediğim hidayet manevî alana ait hidayettir. Şimdi bakın Mevla, ilmi talip olana; zenginliği dilediğine verir. İsrâ suresi 30 ayeti kerimede,

Şüphe yok Rabbin, dilediğinin rızkını genişletir, daraltır, şüphe yok ki o, kullarından haberdardır, onları görür.

denilerek bu gerçek beyan edilmektedir. İman, yaratanla yaratılan arasındaki bağın, din ise Allah'a nasıl iman edilmesi gerektiğini bildiren sistemin adıdır. Yani din yaratan ve yaratılan arasında bir bağ değildir,

bir sistemdir. Yaratan ve yaratılan arasındaki bağ, imandır. Şimdi o bağ nasıl kurulacak? Korku üzerine bir bağ mı kurulacak, sevgi üzerine bir bağ mı kurulacak? Mesele bu. O bağı korku üzerine kurmaya çalışanlar da var, sevgi üzerine kurmaya çalışanlar da var. Her ikisi de irşat ehli. Allah'ın hidayetinin erişip erişmediğini nereden bileceğiz? Allah hidayet etsin deniliyor, öyle de diyeceğiz hidayete ermemiş olanlara, iyi niyettir bu. Bakın Allah'ın bir insana hidayeti şudur ki o kulun gönlüne Allah aşkı, Allah sevdası ve Allah muhabbeti düşer. Allah, bir kuluna hidayet ettiyse alameti budur. Yetmez, bu hidayet en alt boyutudur. Hidayetin biraz üst boyutu o kul yüzde yüz de değil yüzde bin beş yüz Allah'a kavuşmayı murat eder ve Allah'a ulaşmayı murat edenler Resulullah'ın etrafında azınlıkta olanlardır.

“Biz, Allah’a ulaşmayı murat ediyoruz” dedikleri zaman yine sahabenin içerisinde, Muhammed’e inandık ve iman ettik diyen kişiler tarafından alaya alındılar, müşrikler tarafından değil, müşrik zaten Efendimiz Hz Muhammed’e inanmıyor ki ulaşmayı kabul etsin. “Bu güne kadar kim ulaşmış ki siz ulaşacaksınız?” deyip Allah’a ulaşmayı yalanladılar. Yunus suresi 45 ayeti kerime bunlar için inzal oldu,

Allah’a ulaşmayı yalanlayanlar var ya, ant olsun ki onlar hüsrandır

diyor. Bakın şimdi öbür taraftan Allah kendisine ulaşmayı murat edenleri de müjdeliyor, Ankebût suresi 5 ayeti kerime,

Allah’a ulaşmayı murat edenler, o an ant olsun ki gelecektir.

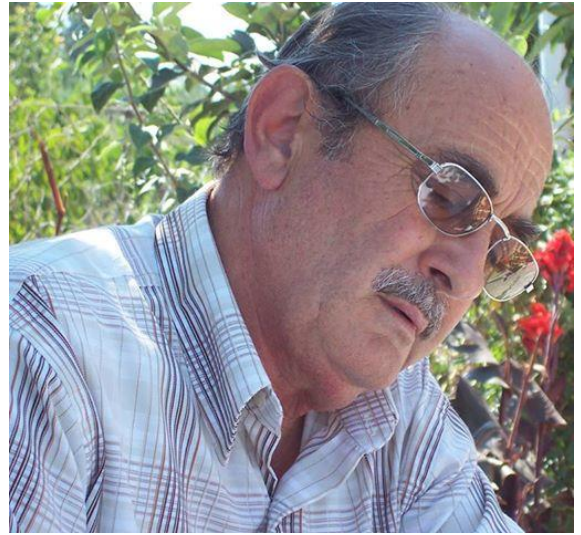
diyor. “Hayır, kimse Allah’a ulaşamaz” demiyor. O an ant olsun ki gelecek! Onları da müjdeliyor. “O an” diyor, Allah’a ulaşmayı dünya ve ahiretle kayıtlamıyor, o an gelecektir diyor. Çok uzatmayacağım. Bir kuluna Allah’ın hidayetinin olup olmadığını nasıl anlayacağız? O kulun kalbine Allah sevgisi, Allah muhabbeti, Allah aşkı düşer. Hani iskelede birisini bekliyorsun, bir gemi ile gelecek, o geminin önce dumanını görürsün ufukta, sonra bacasını, direğini görürsün, sonra geminin kendisini görürsün, sonra iskeleye yanaşır aradığın, beklediğin o gemiden çıkar kucaklaşırsın. İşte hidayet de basamak basamaktır, nereden başlar buradan başlar. O kişinin kalbine Allah aşkı düşer. Eğer kalbe aşk düşmediyse ona Allah’ın hidayeti erişmemiş demektir. Peki, kalbine Allah aşkı, Allah sevdası ve Allah muhabbeti düşmemiş olan birisine şefaathçi ne yapsın? Kasas suresi 56 ayeti kerimede,

Muhakkak ki sen, sevdiğin kişiyi hidayete erdiremezsin. Fakat Allah, dilediğini hidayete erdirir. Ve O, hidayete erenleri daha iyi bilir.

denilmektedir. Şefaath nedir? Şefaathçi nedir? Şefaathçinin anlamı Hakk’ı ve Hakikati bildiren, anlatan, yolunu gösteren, ilmini irfanîyetini verendir. Şefaathçi bu! Kime şefaath edilir, Allah yolu kime gösterilir? Kalbine hidayet olmuşlara yani Allah aşkı, sevdası ve muhabbeti kalbine nüfus etmiş olanlara yol lazım. Yol ne için? Bir yere varmak için. Adres ne için? Birisini bulmak içindir. Peki, yol aramıyor, adres sormuyor, öyleyse kalbine hidayet edilmemiş bunun. Bunu itmeyle, dürtmeyle, kakmayla ne kadar götürebilirsin? Ne kadar! Götüremezsin. Bir yerde bırakırsın, “Kardeşim tükendim, yoruldu artık, başının çaresine bak” dersin. Hatır için nereye kadar iterek götüreceksin, bir yere kadar. Bu nedenle Allah’ın hidayeti bir kuluna erişecek ki o şefaathle buluşur zaten, buluşmamasının hiç yolu yok! Mümkün değil! Şefaathçiler yalnız peygamberlermiş, yok öyle bir şey. Açın Kur’an’ı bakın, Secde suresi 24 ayeti kerimede,

Onlardan, emrimizle hidayete erdiren imamlar kıldık, sabır sahibi oldukları ve ayetlerimize yakın hâsıl etmiş oldukları için.

denilmektedir. “Biz insanlara kendi içlerinde şefaathçiler tayin edeceğiz” diyor. Neden korkuluyor bir Hak ve Hakikat mürşidine bu şefaathçidir demeye. Resulullah’ı küçültürüz, zedeleriz korkusu mu var? Kendi namına bulunmuyor ki O, Resulullah namına bulunuyor, Resulullah namına şefaathçidir. Neden bunu söylemekten çekiniyorlar? Ya şefaathin ne olduğunu bilmiyorlar ya da aman bir tarafa zeval getiririz korkusu var. Bilmediğiniz bir yere gittiniz, birisini arıyorsunuz diyelim, beş yaşında bir çocuk da sizin gittiğiniz ama bilmediğiniz yerde yaşıyor.

Dembir

“Oğlum falanca nerede oturuyor?” diye sorduğunuzda onun size yol göstermesi mürşitlik yapmasıdır, ne var bunda ya hu! Şefaati etti sana bak! Ne var bunda! Ama öyle bir abartıyoruz ki biz her şeyi sonra kendimiz de ondan korkmaya başlıyoruz. Hayır, öyle değil! Allah’ı da öyle bir yukarılara koyuyoruz ki yaklaş yaklaşabilirsen. Kendimiz de korkmaya başlıyoruz Allah’tan. Ya hu! Allah’tan korkulur mu?

Aman Allah taş yapar, aman Allah seni yakar, aman şöyle yapma Allah böyle yapar. Biz Allah’ı öyle bir taktim ediyoruz ki yakan, yıkan, azap eden, cehenneme atan... Bu değil ki Allah! Allah aşkın, sevginin, muhabbetin merkezidir. İnsan sevdiğinden neden korksun, sevdiğinden neden uzaklaşsın, sevdiğine öcü gibi nasıl baksın! Seven sevdiğiyile olmak ister. Gerçek manada hidayet anlamı hidayet edildiyse O kişi Allah’a ulaşmayı murat etmeye başlamıştır. Allah’a ulaşmayı murat eden için yol bir anlam taşır, ilim bir anlam taşır, adres bir anlam taşır. Allah’a ulaşmayı murat etmeyen için ne yolun anlamı vardır, ne ilmin anlamı vardır, ne de mürşit ve adresin bir anlamı vardır. Kişi ruhunu Allah’a ulaştırmayı amaç edinmemişse daha Allah’ın hidayeti ona ulaşmamış demektir. Bu işin yaşı başı yok!

Allah’a ulaşmayı murat edecek boyuta gelinebilmesi için oraya karşı bir aşkın, bir sevginin ve bir muhabbetin temeli oluşması lazım. Bu Allah’a karşı aşkın, sevginin ve muhabbetin oluşması ona bir mürşidi, bir meydanı arattırarak. Nasıl ulaşırımı arattırarak, yol arattırarak, adres arattırarak. İşte meydan bu kişi için, mürşit bu kişi için, yol bu kişi için var. Bu talebe cevap verebilmek için var. Böyle bir talebi olmayana ne meydan bir şey verir, ne de mürşit! Allah bu hidayete ulaşmış ve ulaştırmış şefaate Hak ve hakikate, gerçeğine erdirmiş olan demlerden bizim demimizi dem eylesin. Hu...

**Seherde meskanede
Her nefes derim Allah
Bu beyt-i dilhanede
Her nefes derim Allah**

**Dünyada yok pazarım
Ukbaya yok nazarım
Dilde daim ezkarım
Her nefes derim Allah**

**Havfederler cahiller
Mahzun olur zahidler
Lahavf olur âşıklar
Her nefes derim Allah**

**Allah derim hep candan
Sensin benden zikreden
Bildim gayrı yok Senden
Her nefes derim Allah**

**Gitti cehl-i dalalet
Geldi nur-i hidayet
Erdi Hak'tan inayet
De La İlahe İllallah**

**Hu derim Ya Hak derim
Ya Hayyel kayyum derim
Ev edna'nın bahrında
Her nefes derim Allah**

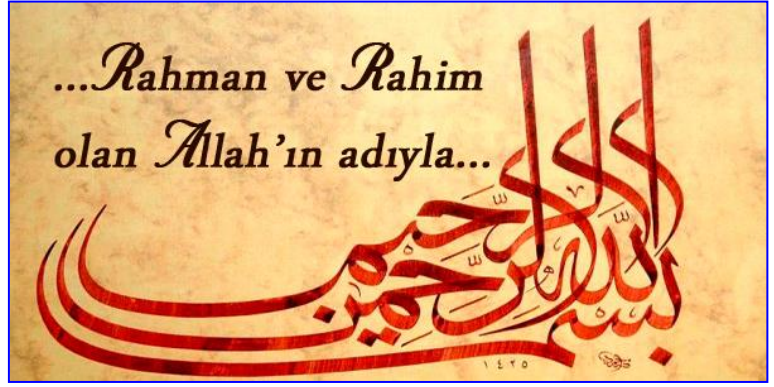
**Yandım aşkın narına
Yok oldum dost varına
Fehmi'yim dildarıma
Her nefes derim Allah**

KUR'ANI KERİMİN KENDİSİNİ ANLATIŞI

Hidayet...

Allah, Resulünü, hidayet ve hak din olan İslamiyet'le gönderdi. İslam dinini, diğer dinler üzerine üstün kıldı. Peygamber olduğuna şahit olarak Allah yeter. 48-28 Ey Peygamber! Rabbinden sana indirileni tebliğ

et. Eğer bunu yapmazsan onun verdiği peygamberlik görevini yerine getirmemiş olursun. Allah seni insanlardan korur. Şüphesiz Allah, kâfirler topluluğunu hidayete erdirmeyecektir. 5-67 Ey Resulüm de ki; "Cebrail'e düşman olan, Allah'a düşmandır" Çünkü o, Kur'an'ı, Allah'ın izniyle, kendinden önce gelen kitapları doğrulayıcı, bir hidayet ve müminler için müjdeci olarak senin kalbine indirmiştir. 2-97 İhtilafı şeyleri insanlara açıklayasın ve iman eden bir kavme de hidayet ve rahmet olsun diye bu Kitabı sana indirdik. 16-64 O Ramazan ayı ki, insanları irşat için, hak ile batılı ayıracak olan, hidayet rehberi ve deliller halinde bulunan Kur'an onda indirildi. Onun için sizden her kim bu aya şahit olursa onda oruç tutsun. Kim de hasta yahut yolculukta ise tutamadığı günler sayısınca diğer günlerde kaza etsin. Allah size kolaylık diler zorluk dilemez. Sayıyı tamamlamanızı, size doğru yolu gösterdiğinden dolayı Allah'ı tekbir etmenizi ister. Umulur ki şükredersiniz. 2-185

Sizin dininize uyandan başkasına inanmayın dediler. De ki, "Şüphesiz hidayet, Allah'ın hidayetidir. Birine, size verilenin benzerinin verilmesinden veya Rabbinizin huzurunda aleyhinize deliller getireceklerinden ötürü mü böyle söylüyorsunuz?" De ki, "Lütuf Allah'ın elindedir. Onu dilediğine verir. Allah lütfü geniş olandır, hakkıyla bilendir." 3-73 Seninle tartışmaya girişirlerse, de ki, "Ben, bana uyanlarla birlikte kendimi Allah'a teslim ettim." Kendilerine kitap verilenlere ve ümmîlere de ki, "Siz de İslâm'ı kabul ettiniz mi?" Eğer İslâm'a girerlerse hidayete ermiş olurlar. Yok, eğer yüz çevirirlerse sana düşen şey ancak tebliğ etmektir. Allah kullarını hakkıyla görendir. 3-20 De ki, "Sizin, Allah'tan başka ibadet ettiğiniz şeylere ibadet etmem bana kesinlikle yasaklandı. Ben sizin arzularınıza uymam. Uyarsam o takdirde sapmış olurum, hidayete erenlerden olmam." 6-56 Bu, insanlar için bir açıklama, Allah'a karşı gelmekten sakınanlar için bir hidayet ve bir öğüttür. 3-138 Altlarından ırmaklar akan cennet ehli, "Allah'a hamd olsun ki, bizi, hidayeti ile buna kavuşturdu. Eğer Allah'u Teâlâ bize hidayet vermeseydi kendiliğimizden bu yolu bulamazdık" derler. 7-43 Biz, hidayeti dinleyince, Ona iman ettik. 72-13 İşte onlar, Allah'ın hidayet verdiği kimselerdir. 39-18 Kim Allah'a inanırsa, Allah onun kalbini hidayete erdirir. 64-11 Hidayet ancak Allah'ın hidayetidir. 2-120 Hidayeti kabul edenlerin hidayetlerini artırmış, onlara kötülükten sakınma çarelerini ilham etmiştir. 47-17 İman edip salih ameller işleyenleri, Rableri, imanları sebebiyle altlarından ırmaklar akan nimeti bol Cennetlere hidayet eder. 10-9 Onların hepsini emrimizle hidayeti gösterecek imamlar kıldık, kendilerine hayırlı işler yapmayı, namazı doğru kılmayı, zekât vermeyi vahyettik. Onlar bize ibadet eden kimselerdi. 21-73 Rabbimiz, her şeye bir özellik veren, sonra da hidayet edendir. 20-50 Şüphesiz, insanlar için kurulan ilk ibadet evi elbette Mekke'de, âlemlere rahmet ve hidayet kaynağı olarak kurulan Kâbe'dir. 3-96

Allah, zulmedenlere hidayet etmez. 5-51 Allah'a kavuşmayı inkâr edip de, hidayetten uzak kalanlar, elbette en büyük ziyana uğramış olacaklardır. 10-45 Hevâ ve hevesini kendine ilâh edinen, Allah'ın kendi ilmi dâhilinde saptıracağı, kulağını ve kalbini mühürleyip gözüne perde çektiği kimseyi görüyor musun? Şimdi onu Allah'tan başka kim hidayete erdirebilir? Hala düşünmez misiniz? 45-23 Kim, kendisine hidayet besbelli olduktan sonra peygambere karşı çıkar, Müminlerin yolundan başkasına uyarsa, onu yöneldiği yolda bırakırız ve cehenneme sokarız. Orası ne kötü bir varış yeridir. 4-115 Onlar hidayet yerine dalaleti satın alanlardır. 2-175 Onlara de ki; eğer babalarınız, oğullarınız, kardeşleriniz, kadınlarınız, akrabalarınız, kabileniz, elde ettiğiniz mallar, kesata uğramasından korktuğunuz ticaret, hoşlandığımız evler ve meskenler, size Allah ve Resulünden ve Allah yolunda cihattan daha sevimli ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyin. Allah böyle fasıklar topluluğuna hidayet nasip etmez. 9-24 İşte onların ilimden erişebilecekleri budur. Şüphesiz, Rabbin, yolundan sapanı da iyi bilir; O, hidayette olanı da iyi bilir. 53-30

**Uzak kalma ey gönül
An bu andır yakın gel
Ayrı geçmesin ömür
Sevdaya tutul da gel**

**Gel gör ki neler varmış
Giren ne cevher almış
Aşk haline boyanmış
Varından arın da gel**

**Gelene kucak açar
Nefesi huzur saçar
Mest olur cümle canlar
Canana koşup da gel**

**Meyine doyum olmaz
İçenleri hiç kanmaz
Garip sensiz kalamaz
Halil'e sarıl da gel**

ALINTI BÖLÜMÜ

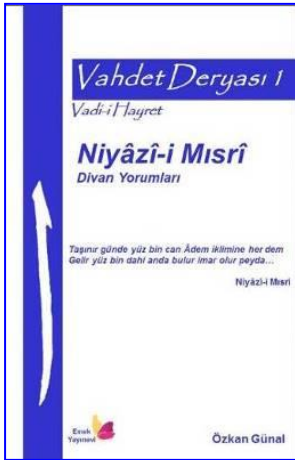
Zamanın bilinmezliği, gecenin sessizliğiyle birleştiğinde hüznün çöker kalbime. Kapılar bir bir kapanır, örtülür perdeler, uzar gider anlamsız başıboş geceler. Geçmek bilmez uzar saatler. Hüznün çöker kalbime, karanlık iner, bedenim titrer, kararır gözler, düşünceler, sen dolu düşler. Umutlar çekilir birer birer, yalnızlık gelir girer gitmemecesine.

Unutma,
Talip olduğunun
Değeri kadar,
Ona sahip olma
Yolundaki
Zorluklarda
Artar.

**Yüzün Niyâzî eyle hâk dert ile kıl bağrını çak
Kalbin sarayın eyle pak şayet gele sultân sana.**

(Niyâzî, yüzünü hakka yönelt; bağrını dert ile parala; kalbin sarayı temizle ki sultan o saraya gelsin.)

“Yüzün Niyâzî eyle hâk” tâbiri bizim yüzümüzü Hakk’a döndürmemiz gerektiğini vurgulamaktadır.

Ve ey kavmim! Tebliğ ettiğim şeylere karşılık sizden mal istemiyorum. Eğer ücretim varsa ancak Allah'a aittir. Ve ben Allah'a ulaşmayı dileyenleri uzaklaştıracak, kovacak değilim. Muhakkak ki onlar, Rablerine ulaşacaklar. Ve lâkin ben, sizi cahillik eden bir kavim olarak görüyorum.

Yüzümüzü Hakk’a döndürmek, Allah’a ulaşmaktır.

Bizler yüzümüzü esfel boyutunda cehalet üzerine yaşarken Hakk’a değil nefs-i emmaremize döndürmüş bulunduğumuzdan, nefs-i emmaremize secde ediyorduk. Tüm yaptıklarımız nefs-i emmarenin isteği doğrultusunda kendimize zulmetme üzerineydi. Nefs-i emmarenin isteklerini yerine getirmek adına attığımız her adımda Hak olan kendi aslımızdan uzaklaşmaktaydık.

Şimdi yüzümüzü mürşid-i kâmilimize döndürmek vesilesiyle Hakk’a döndürüp Hakk’ın istekleri doğrultusunda yaşantımızı yeniden düzenlemeliyiz.

Yüzümüzde; akıl var, görmek var, işitmek var ve konuşmak var. Bunlar ile sıfatlarımızın fâil olarak tecelliye gelişi var.

Yüzümüzü Hak eylemek, kendimizde tecelli edenin nefsimiz olduğunu düşünmekten Hak olduğunu düşünmek ve bu anlayışa yönelmek.

Bu, Rabb’inin dosdoğru yoludur. Şüphesiz düşünüp öğüt alacak bir toplum için ayetleri ayrı ayrı açıkladık.

Tecellide nefsimiz olduğunu görmekten Hak olduğunu görmek.

Ve kendi nefislerinizde de âyetler vardır. Hâlâ görmüyor musunuz?

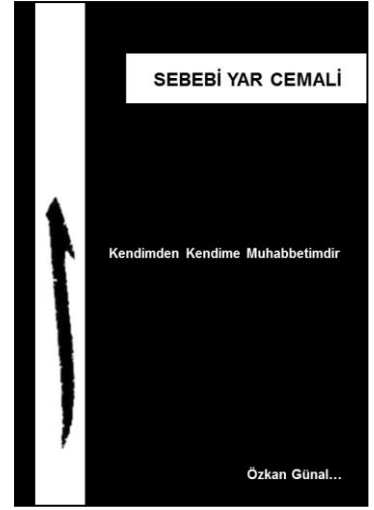
Lambanın ışığını
Elektrikten değil de
Lambadan bilenler,
Elektriği
Tanımayanlardır.
Bu ise eş koşmaktır.

Bir gülüşün yeter güzelleşmeye
Günüme doğansın aydım seninle.
Bir bakışın yeter tüm kâinata
Kışımın baharı açtım seninle.

Bir tek sözün yeter aşka dalmama
Nispetlerim yandı narda seninle.
Bir duruşun yeter cümle cihana
Hakikat secdesi kıldım seninle.

Bir kadehin yeter sarhoş olmaya
İçtikçe kendimden geçtim seninle.
Bir Halil'im yeter sana varmaya
Funda Hakkı buldu doğdum seninle.

Aç gözün bir etrafına bak her şey olup durur Hak Haktan ayrı bir nesne yok gözsüzlere pünhan imiş.

Hakk'ı Hakkel yakın idrakiyle, manadaki mutlak doğumu gerçekleştirmiş olur. Hazret burada şifre ile ne der? **Bugün Meryem ben oldum atasız İsa'yi doğurdum.** Gerçek Ruhullah burada tecelli eder. Buradaki Meryem, salık olup, doğan İsa ise gerçeklerdir. Yani, Hak ve Hakikattir. Bu doğumun gerçekleşmesi, salikin ikinci doğumu olup, bundan sonraki makamlara, bu idrak ile devam edecektir. Özetle buraya kadar bahsedilenler, bir salikte tahakkuk etmeden şirkinden küfründen asla kurtulamaz. Ne demektedir Cenabı Resulullah?

Derhe küfretmeyin çünkü Allah o Derh'dedir.

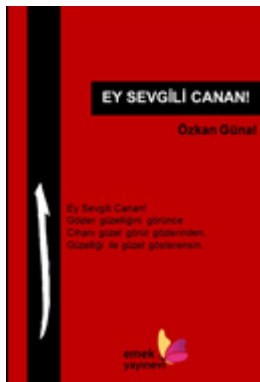
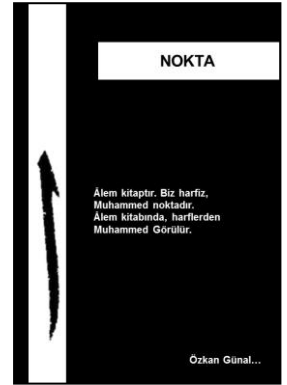
Salikin küfründen ve delaletinden kurtulabilmesi için özetle bildirilenlerin kendisinde tahakkuku gözlenir. Bu gözlemin yapıldığı makam, makamı cem olup, cümle halkın Hakta tevhit olduğu yerdir. Hz Pir ne der burası için? **Efali efali Hakta, sıfatı sıfatı Hakta, cümle zevatı zatı Hakta tevhit ile ne ben varım ne sen varsın, Hakikatte var olan ancak Allah'tır.**

SÜLEYMANDA MEKTUPTAYIM

Belkıs isimli bir kadın hükümdar, çok büyük bir tahtın üstünde şirk imanı üzerine amel edip, dünya ziynetleri içinde bu şirki tevhit imanı olarak görüyor iken Hz Süleyman ona bir mektup gönderir. Mektubun içinde Besmele yazmaktadır. Devamında ise kendisine davet vardır. **Rahman ve Rahim olan Allah'ın adıyla.**

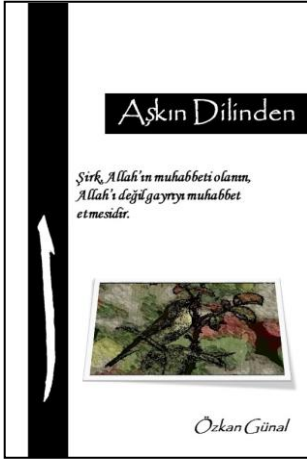
Belkıs mektubu okuyunca korktu, kavminin ileri gelenlerini çağırdı danıştı. Bu konu Kur'an'ı Kerimde, Neml suresi 32-33 Ayetlerinde şöyle anlatılır:

Ey ileri gelenler! Durumum Hakk'ında bana görüş bildirin. Sizler yanımda bulunmadıkça hiçbir işe kesin olarak karar vermem. Dediler ki: "Biz güçlü kimseleriz ve çetin savaşçılarız. Emir senin. Ne emredeceğini düşün.

Ey sevgili canan!
Sevgi kemâlat buldu
Sana yöneltince.
Varım seni sevmek içindi,
Aslına erdi.

Soluğunu nefesim yapmak istiyorum; yaklaş, daha da yaklaş, yüzüme vuruşunu duymak, sıcaklığıyla mest olmak istiyorum. Gözlerim kapalı ve tam o anda yüreğim fırlamasın diye göğüs kafesimden, ellerinle bastırmak istiyorum. Bağı çözülsün dizlerimin.

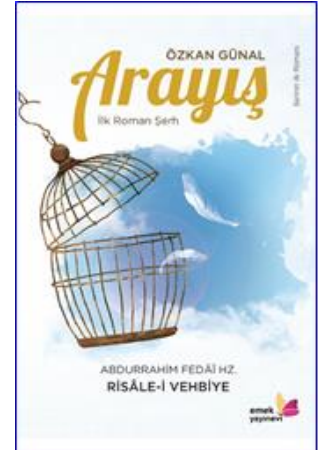
- ☞ İnsanın, bir sebeple hakikat meydanına dâhil olması Allah'ın o insana hidayet etmesidir. Bize düşen, nasibi zâyî etmemektir.
- ☞ Hakikat sırlarına vakıf olmak, üzerimizden mesuliyeti kaldırmaz, aksine mesuliyetimizi çoğaltır. Allah, bildirmedığıyle imtihan etmez.
- ☞ Zikrullahı hizmet, katılmış idrakimizi yumuşatır. Yeni oluşumları kabul edip anlamamıza ve idrakimizin genişlemesine olanak sağlar.

**Sakın sanma ki resimle, dahi esma ile oldur
İkisinden mukaddestir, hemen irfan ile tamdır.**

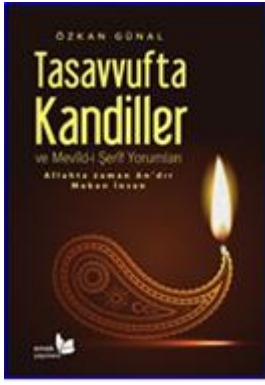
(Kılık kıyafet ile isim değişikliği sanma sakın. Bunlardan daha kutsaldır, irfanıyettir Mürşitlik.)

Evlad, yitiğini arayan can! Abdurrahim Fedâî Hz, okuduğun bu dizelerinde, secde edilmesi gereken Mürşid-i Kamil'in, isim ve cisim yönüyle senden farklı olduğu ve farkın sadece bununla sınırlı kaldığı zannına girilmemesi gerektiğini beyan etmektedir.

Eğer Mürşit ile aradaki fark, isminin ve cismi olan suretinin seninle aynı olmayışı ise o zaman Mürşidi bugüne kadar içinde bulunduğun esfel boyutundaki arkadaşlarından her hangi birisiyle aynı konuma koymuş olursun. Dön ve bak! Arkadaşım dediğinin ismi seninle aynı değil, görüntüsü de senden farklı. Mürşide de bu gözle bakıyorsan yanılığın içindesin. Mürşidin de bu dünyada ismi ve cismi vardır tâbi ki ama biz ona ismiyle hitap etmiyoruz o isimle tecelli eden mürşitlik esmasıyla zikrediyoruz. Ahmet, Mehmet, Mustafa, İbrahim demiyoruz, değil mi? Mürşit diyoruz ve asıl değer verilmesi gereken Mürşit dediğimizin taşıdığı ve bildirdiği irfanıyettir. Onun eşyasına değer verip irfanına, maneviyatına değer vermiyorsak halimiz bir müddet sonra putperestliğe döner. Mürşit'in sakalı olsun ve bir gün sakalını kessin, sakal kesilince ondan tecelli eden irfanıyet kesildi mi? Şekilden, eşyadan, kuru bir bilgiden geçip de bak Mürşid'e.

Sana tutkunum, güzelliğinin cezbesi sardı benliğimi, kalmadım. Seninle tutan eller, seninle gören gözler, söyler diller... Vücudumdaki her hücreye kadar tek tek sen olan zerreler, seni zikrederek sırlandılar ardına. Güzelliğinin cezbesindeyim hiç olurcasına, sen, Fakir'den doğunca.

Mustafa nurunu alından kodu "Bil habibim nurudur bu nur dedi"

Âdem As, Cenabı Allah'ın halifem diyerek yaratıp hitap ettiği'dir. Âdem As'a halifelik vasıflarının verilmesi Allah'ın kendisini bilecek ve bildirecek olma özelliği verilmesidir. Bu özellikle zahire gelişi, Muhammedî nurun Âdem As'a üflenmesindedir. Âdem As ayrı bir irfaniyet, Hz Muhammed ayrı bir irfaniyet değil, Âdem As'dan tecelli eden yine Muhammedî nurdur. Bu nur biliş olarak, keşif olarak Âdem As'dan zuhura gelmiştir. Cenabı Allah Âdem As'a beni bilişin, benimle muhataplığın senin senliğinden değil seninle tecelli eden benim Nur-u Muhammediye sıfatımdandır demiştir.

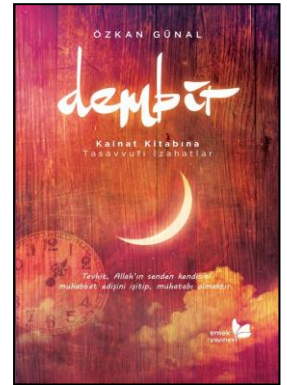
Kıldı o nur onun alında karar kaldı onun ile nice rüzgâr

Âdem As, kendisine üflenen ruh olan Nur-u Muhammediyeyle gözü görür, kulağı işitir, dili zikreder, kalbi sever, idraki bilir hale gelmiştir de gördüğü, işittiği, sevdiği, zikrettiği ve bildiği Allah olmuştur. Bu oluşum, Allah'ın Âdem esması ve vücudu giyinmesi olduğundan secde yine Allah'adır. Allah'ın Nur-u Muhammediye olarak Âdem esmasıyla kendisini bilip, kendisine muhabbetidir. Bugün bizler Âdem As ile bedenlenmesiyle Nur-u Muhammediyenin tafsilatının zahirliği olarak varlık âleminde var olup Allah'ı zikredebiliyoruz. Onun zikrinin bizimle zikretmeye devam edışı...

- **Melami, inancın imanına, İslam'ın tevhidine, insanlığına ulaşıdır.**

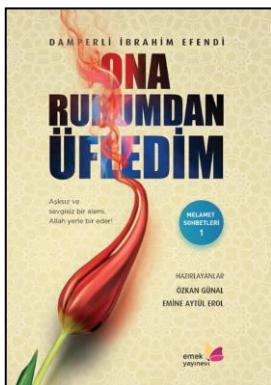
İnancın imanı, İslam'ın tevhidi ve insanlığın taşıdığı anlamların ne olduğunu bir nebze olsun görmek gerekir. İnanç, bize bildirilenin doğruluğunu kabul etmektir. Bu, başlangıç mesafesidir. Bize bildirilenin doğruluğunu kabul etmiyorsak, bildirilenden uzak yaşarız. Cenabı Resulullah Efendimiz, İslam dinini bildirmeye başladığında, anlattıklarının doğruluğunu kabul edenler saf değiştirip yanında yer almışlar, kabul etmeyenler ise buldukları cehalet karanlığında kalmışlardır.

Doğruluğuna inanıp saf değiştirmek, inançtır. Şimdi, anlatılanın doğruluğuna inanıp, anlatanın yanında yer almak yani, başlangıç olan inancı kendimizde oluşturmak neticesinde, yaşantımızı anlatılanlar doğrultusunda değiştirerek, anlatılanların bizden görülür hale gelmesi, anlatılanları kendimizde görmek, imandır. Melami, kendisine bildirilenlere inanıp, bildirilen neticesinde nefsinin bildirilene tâbi kılarak, bildiğinin tecellisine ulaşmış olmakla iman sahibi olandır. İslam ise Allah'ın aşikâr kıldığı kendisine ait güzelliştir. İnsanda kendisini bu güzel ahlaka yani, Allah'ın güzelliğine ulaştırarak araçlar var ama güzellik yok ise aracı amaç edinmiştir.

Cehaletin Üzerinde İman Yeşermez

**“Kâinatın da kitabullah olduğunu gören bir insan,
O ihtişam, o azamet, o güzellik karşısında
Ceketini ilikler, saygıyla kâinatın önünde eğilir.”**

Musa rabbiyle 1001 kelim için tura giderken yolda bir serhoşa rastlar. Serhoş Musa'ya “Ya Musa rabbine sor bakalım benim cehennemdeki yerim neresidir?” der. Musa “Peki sorarım” der ve oradan ayrılıp yoluna devam eder. Yolda bir zahide rastlar ömrünü ibadet ve taatla geçirmiş olan zahit kendisinden emin “Ya Musa rabbine sorar mısın benim cennetteki yerim neresidir?” der. Musa ona da olur dedikten sonra rabbinin katına varır ve bu iki kulunun niyazlarını iletir. Allah “Rabbimin çok işi vardı cevaplayamadı de onlara, ne iş yapıyordu diye soracaklar o zaman da, dünyayı iğnenin deliğinden geçiriyordu dersin” demiş.

BİTİM

Değerli okuyucu,

Emek Yayınevi, Dembir dergisinin 2016 yılı on birinci, toplam yirmi üçüncü sayısını okuduğunuz için emeği geçenler olarak hepinize çok teşekkür ederiz. Umarız okuduklarınızın **Hidayet**'e olan bakışınıza katkısı olmuştur.

Hidayet, Cenab-ı Allah'ın "Hüda" isminden gelen doğru yola davet anlamında kullanılır ki doğru yol Hüda olan Allah'ın tevhididir. Bu tevhit yani hidayet olunduğumuz "Lailaheillallah" olup, fiilinde fail, sıfatında mevsuf ve vücudunda mevcut olarak Allah'tan başka fail, mevsuf, mevcut olmayışıdır. Bu sebeple varlık, esmasıyla ve suretiyle bir bütün olarak fiil, sıfat ve vücuduyla Allah'ın varlık âleminde Kendisini ilan edışıdır. Cenab-ı Allah'ın, hidayet eli olan davetçilerine icabet eden bizlere hidayet edışı, kendimizde bize bizimle ilan edilene şahit olmaktır ki şahadet hidayet üzerine bulunarak tevhit yolunda ikiliğimizin yok olmasıyla gerçekleşir. Benliğin yokluğu, hidayet edenin zahirliliğini ispat eder. Bizim varlığımızın var oluşu hidayet üzerine olduğundan, davet edilen, davet eden ve davet olunan birlikteliği, hidayetin ispatıdır. Hidayet olunduğumuzun farkındalığında davet edilene gidilen yolculuk olan yaşam, tevhit üzerine sürdürülen yaşamdır. Hüda'nın hidayeti varlığımızın var oluşudur, var oluşumuzadır.

Bu sayımızı, Emek Yayınevinden yakında yayımlanacak olan, Özkan Günal'ın kaleme aldığı, düzenlemesini Emine Aytül Erol'un yaptığı, **Ey İnsan!** isimli eserle noktalyoruz.

Ey İnsan!

2- Hüküm veren Kur'an'a andolsun.

Ey insan! Âlem, Bizim varlığımızın zahir oluşudur ve bu zahir oluş Bizden ayrı değildir. Biz âlemi kurarken yani zuhur edişte âlem isimi alırken, kurulan ve kuran olarak ikilik yaratmadık, yaratılmışlık esması giyindik. Bu sebeple yaşam bütünlüğüyle her eşyası, her sureti, her ismi ve her fiiliyle Bizim hükmümüz, Bizim tecellimizdir. Hiçbir zerre yok ki o zerreliliğiyle Bizim tecellimiz olmadan varlık âleminde mevcut bulunsun. Bu mümkün değildir. Eğer Bizim tecellimiz olmayan bir şey varsa o zaman Bizim kendimizden başka ilah olmayışına şahadet edişimiz hükmünü yitirirdi. Anlamalısın ki kendi varlığın, bu varlığın vasıfları, bu vasıflarla yaptıklarının tümü ve karşılaştığın her oluşum Bizim Kendimizi muhabbet edişimizdir. Kitabımız nasıl ki her harfiyle, her hecesiyle, her kelimesiyle, her cümlesiyle Bizim kelimemizse, sen de Bizim varlık tecellimizsin. Varlığının tümü Bizim varlığımızın zuhurudur ve zuhurumuz olan varlığın, Bizim Kendimizi ispat edişimizdir. Vücudun, diriliğin, bilgin, iraden, gücün, görmen, işitmen, kelamın ve yaptıkların, tümü sendeki hükmümüzdür. Bu hüküm, bilinme ve bilme isteğimizin ispatıdır. Anlamalısın ki kendim dediğin sen ve Bizim Kur'an diyerek beyan ettiğimiz, birbirinden ayrı değildir. Âlem ve sen ayrı olmadığınız için esma yönüyle zikrettiğimiz sen, âlem ve Kur'an Bizim farklı isimler almamızdan ibarettir. Zuhur edişimizde aldığımız bu isimlerle, aynılık ve gayrılık olmadan Kendimizi zikretmekteyiz. Sen, ey Bizim kendimizi bilişimiz! Kur'an olan bu âlemde kendi tafsilatını seyretmekte. Bu seyirle, âlem olan tafsilatından kendi aslını keşifle Bizi keşfetmekte. Sen, kendisinden Kendimizi bilmek için zahire geliştirdi! Kendinden Bizi bildiğinde hükmümüz gerçekleşmiş olacaktır.

İnsan, kendisinde Bizimle hükmümüzü yerine getirendir.

Gönlümüz, gönüller sultanı, Melami Mürşid-i Kâmil'i, Damperli İbrahim, Halil İbrahim Baki Hz. ile beraberdir. Üzerimizdeki nurunun bizi aydınlatması, gönlümüzdeki yanan kandil oluşu, daimi olsun.

Allah Allah

